
איאן ראש בא לר"ג ■ אורחי הפועליאדה ■ מאראדונה והמאפיה ■ איגרוף עכשיו
המשביר לצרכן
26.4-30.4.87
שבוע ספורט
מכשירי התעמלות
אופני כושר
גלגליות (סקטים)
גלישה וצלילה
ציוד הכדורים
כל מבחר לים (מטקות)
מחבטים
מחבטי טניס
נעלי ספורט
מכנסיים קצרים
חולצות טריקו
לנשים גברים וילדים
שולחנות פינג פונג
תיקי ספורט
ציוד איגרוף
חליפות ג'ודו וקרטה
הנחה
שי חינם
על קנייה של מוצרי
שבוע הספורט
בסכום מעל 75 ש"ח
יחולקו 1000 כרטיסים חינם
למופע הפתיחה של משחקי הפועל ה-13
כל הקודם זוכה!
הגרלה
בין הקונים במבצע
יוגרלו 100 כרטיסים
להתחרות הכדורגל
בין נבחרת ישראל
וקבוצת ליברפול
משחקי הפועל ה-13
מופע הפתיחה ביום העצמאות
ב-4 במאי בשעה 8 בערב באצטדיון הלאומי ברמת-גן

איאן ראש, עדיין בליברפול – אבל כבר במדי יובנטוס האיטלקית
LIVER POOL
FOOTBALL CLUB
RANGERS FOOTBALL CLUB
READY
שבועספורט
עורך: אלכס דורון
עריכה: טובי פולק
עריכה גרפית: שפי דגן
צלם: עדי אבישי
עורך מדור הספורט: אבי בטלהיים
מודעות: גילה שניידר, חיליק עמיר טל': (03)439442
©כל הזכויות שמורות ל„מעריב"
בשער
אוהדי בית"ר ים חוגגים את ההכתרה. וזו רק ההתחלה לחגיגות הגדולות (צילום: עדי אבישי)
מה בגליון
6: הכדור הוא הגול; 7: זירה חופשית של מיכאל אלמוגן; 8-9: מיקי בן שטרית; 10-11: גיורא שפיגל; 12-13: מ"4 כנפות תבל למשחקי הפועל; 14-15: המאפיה בעקבות מאראדונה; 16-17: משה לרר על אינגוף; 18: תחזיטוטו; 20: נ.ב.א; 21: דור העתיד; 22: שירים ושרירים.
שבועספורט 3
אם "מערכת קבלת ההחלטות"
היא מושג שאתה מכיר,
אתה יודע שלפעמים חייב
לבוא שינוי... במערכת.
קח מעריב עכשיו - כי אצלנו
המערכת החליטה על השינוי.
בשבילך.
כי מדברים על זה אחר כך

ג'ליבר ג'ול: התואר הבא מתחיל בר"ג

מאיר בלייך (לונדון)

כתום העונה שחלפה טסו האלופה האנגלית, ליברפול וזו הסקוטית, סלטיק מגלאזגו, לאחת ממדינות המפרץ הפרסי, למשחק ראווה שהמנצחת זכתה לכינוי "אלופת בריטניה" (בסיום היתה התוצאה 1–1).

ברמת־גן בשבוע הבא יהיו בצוותא ליברפול וגלאזגו ריינג'רס, אך אפילו אילו היו המארגנים מחליטים לקיים משחק בינן לבין עצמן הוא לא יכול היה לזכות באותו תואר מכובד. לאכזבתם של מארגניו, אחת המתמודדות, זו מאנגליה, כשלה בשלביו האחרונים. של המירוץ ותסיים כנראה את העונה ללא תואר, אף שניצחה את האלופה בשלביו האחרים של המירוץ.

מכה של ממש

עבור קבוצה שזכתה באחד עשר השנים שחלפו בשמונה אליפויות, עונה ללא פרס היא כמעט מאורע חסר תקדים. שנה לאחר הזכייה בדאבל, זוהי מכה של ממש. אם בעונה הקודמת חייכה אלילת המזל אל המאמן־שחקן, קני דלגליש, שזה מקרוב מונה אז לתפקידו – הרי שהשנה היא היפנתה לו עורף. הפציעות של כמה משחקני המפתח שלו, מעידות על כך יותר מכל. ג'ים בגלין, סטיב ניקול, קווין מקדונלד, מרק לורנסון וברוס גרובאלר, סיימו כבר את העונה.

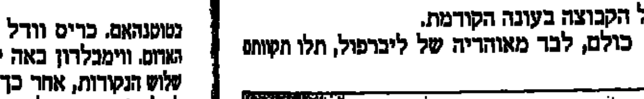
אבל בתחילת העונה, נראו הדברים אחרת. הצוות שזכה בדאבל החל את העונה הנוכחית וגם שינויים טאקטיים לא נעשו. לכן, עושי הימורים לא הפתיעו איש בדרגם את ליברפול בראש המועמדות לזכייה בכתר. ארסנל היתה הקבוצה הרעננה, טוטנהאם היתה האטרקטיבית, אולם רק ליברפול ואברטון נראו מתושלות מספיק כדי להתמיד לאורך כל נתיב המכשולים.

למן תחילת העונה, שמרו דלגליש ושחקניו על טווח בטחון מן הפיסגה שלא עלה על תשע נקודות. במחזור ה־24 (מתוך 42) נראתה הצמרת כך: 1. ארסנל 51 נקודות, 2. אברטון 47, 3. ליברפול 42. במחזור ה־30, כבר צערה הקבוצה בראש עם 58 נקודות, בהקדימה את אברטון בשלוש. שישה משחקים – 16 נקודות. במחזור ה־33 צמח היתרון לתשע נקודות (לאברטון היו שני משחקים חסרים) וכל אוהדי הכדורגל באנגליה נזכרו בפיניש המעולה של הקבוצה בעונה הקודמת.

כולם, לבד מאוהדיה של ליברפול, תלו תקווה

היורש: ג'ון אולדרידג'. מייעדים אותו להיכנס לנעליו של הכוכב הוולשי איאן ראש

הסקוטי: אלי מקויסט. מבליע השע... של הריינג'רס עם 33 ...

כאשר קברניטי ריינג'רס גלאזגו ... לפני כשנה את גראם סונס כמנהל־שחקן ... הכל את ההשוואה עם ליברפול ודאלגליש ... בעוד בעל החולצה מספר 7' של ליברפול ... קיבל סגל ראוי, הרי חברו הסקוטי בעל ה... מספר 4 נתבקש להקים קבוצה.

ראלגליש זכה בשנתו הראשונה ... בדאבל. מסונס לא ציפו לתארים בשנת ... הזכיה בגביע הליגה, בתחילת השנה, ... האליפות מידי היריבה הנצחית סלטיק ... להפתעה. הישגם של הריינג'רס אינו מושלם ... ברדבי ניצחה סלטיק. ליברפול, לעומת ... באברטון וכבשה את הכתר העירוני. את האל... לקחו השכנים מן העבר האחר של סטנלי פארק.

אחת התופעות המוזרות היא שכהרכב ... ליברפול (שמונה אליפויות ב־12 השנים שחלפו ...

...ס — האיש שרכש את כל הליגה הסקוטית

...א שחקן מן הסגל האנגלי. לעומת זאת, ...ים בסגל שלה שלושה סקוטים בין־לאומיים: ...האנסן, גארי גילספי וסטיב ניקול (וגם ...ליש וג'ון וורק). את היפוכה של התופעה ...למצוא בסגל של ריינג'רס. השוער כריס ...והבלם טרי בוצ'ר הם שחקני הרכב ראשון ...ת האנגלית.

...סונס הובא לאיברוקס כדי להשיב למועדון את ...העבר. מאז עונת 77/78 לא זכתה הקבוצה ...ר אליפות. סלטיק עשו זאת שלוש פעמים, ...ם את יתרון הכחולים, שעמד בתום העונה ...ה על 37 אליפויות, מול 34 לירוקים. ...רס היא קבוצתם של הפרוטסטנטים, בעוד ...ק שייכת לקתולים. סונס, הנשוי לקתולית, ...עם בואו שאם ימצא שחקן קתולי מתאים – ...סס להחתימו. עד עתה זה לא אירע, אבל ...ות אחרות הוא כבר שבר.

...מחאה פתוחה ממנהלי ...ריינג'רס

...מנהלי ריינג'רס נתנו לו המחאה פתוחה. ...מנהל הטרי ביקש לרכוש שחקנים בקרב הקבוצות ...סקוטיות, אולם כל נסיונותיו עלו בתוהו. בצר לו ...א פנה לעבר אנגליה. 200 אלף ליש"ט שיכנעו ...ת ווטפורד להיפרד מקולין ווסט, אבל ההפתעה ...באה כאשר הוא הצליח לשים ידו על כריס וודס, ...אליפו של פיטר שילטון, שעלה לו 600 אלף ...לירות. הבלם האנגלי טרי בוצ'ר שוכנע בידי סונס ...לעשות את הדרך צפונה, בניגוד למגמה הכללית, ...שהעדיפו את ריינג'רס על פני טוטנהאם, אברטון ...ומנצ'סטר יונייטד. הוא עלה לריינג'רס 750 אלף ליש"ט.

אחר־כך נוספו לרשימה עוד כמה שחקנים, שהבולט בהם הוא גראהם רוברטס, שבא מטוטנהאם תמורת 410 אלף לירות. בסך־הכל הוציא סונס 2.2 מיליון ליש"ט, והוא עדיין תר אחר רכישות נוספות. אחד מאוהדיה של סלטיק טען באוזני עיתונאי שסונס קנה את הליגה הסקוטית. עמיתיו, אנשי ריינג'רס, מוכנים כנראה לשלם את החשבון. ההוכחה להצלחה היא יציעיו המלאים של איברוקס, המניבים הכנסות ענק לשביעות רצון ההנהלה.

סונס לא היטיב רק עם אנשי ריינג'רס, הוא סחף את כל הכדורגל הסקוטי. הקהל שב למגרשים, והקבוצות הגדולות האחרות נאלצות להכנס למרוץ. סונס, שבילה שנים יפות במרסיסייד ובאיטליה, משנה גם את סגנון משחקה של קבוצתו. הוא מבקש להחדיר לצד הלבבות המתלהטים גם שיקול דעת. לאחר התחלה צולעת (סונס הורחק במשחק הראשון) החלה עבודתו להניב פירות והחלקים השונים החלו לתפקד כקבוצה. ריינג'רס חדלה להשמיט נקודות.

למעשה, רק חמש קבוצות נאבקות בסקוטלנד על התארים, האחרות רק מזנבות בהן ואחת מהן, המילטון, סילקה את סונס וחניכיו בשמינית גמר הגביע. אבל ככל שמאבק האליפות נכנס להילוך גבוה יותר, התקלות הללו נעלמו. גם אברדין, דנדי יונייטד והארטס התקשו לעמוד מול הריינג'רס.

"המהפכה הצליחה מעבר למשוער"

"כאשר באתי לכאן ידעתי שהעסק ימריא" – סיפר טרי בוצ'ר, שמונה גם לקפטן. "אבל קשה להאמין איך הכל אירע במהירות, איך שהכל נהיה כה גדול ומרשים". בתום שנה אפשר לומר שהמהפכה של סונס הצליחה מעל למשוער. לא רק יציעי איברוקס מלאים, אלא גם הללו של הקבוצות שאצלם מתארחים הריינג'רס. שילוב של שחקנים עתירי נסיון עם צעירים מוכשרים היא נוסחה בדוקה להצלחה שעבדה גם אצל הריינג'רס. תחילה ביקש סונס לבנות את המערך האחורי. וודס, בוצ'ר ורוברטס הם אבני היסוד, גם אבי כהן היה מועמד, וג'ימי ניקול ניקנה כאשר ההעברה לא יצאה אל הפועל. לצידם משחקים מונרו ומקפירסון. הצעיר פרגוסון, שזה לא מכבר זומן לנבחרת, משחק לצידו של סונס במרכז השדה, האגף השמאלי שייך לקיצוני הנפלא דיווי קופר, ובחוד מפליא לעשות השנה אלי מקויסט, שכבש עד כה 33 שערים, שהקנו גם לו הזמנה לנבחרת.

הצעירים דורנט ופאלק, הסקוטים ווסט וניל וודס, משלימים את חוליית ההתקפה. גם עתה, בכל פעם שעולה שמו של כוכב התקפה העשוי לעבור קבוצה, מוזכר סונס כאחד הקונים האפשריים. מדי פעם בפעם צדות אותו המצלמות על יציעיו של אחד המגרשים האנגליים. הוא קוסם לשחקנים האנגליים, בהציעו להם אפשרות לשחק באירופה – הפעם בגביע האלופות – הזדמנות הנמנעת מהם בשל עלילותיהם של אוהדי ליברפול באיצטדיון הייזל בבריסל.

בתחילת העונה אמר סונס: "אני אעשה זאת בדרכי, ואבקש מן הקהל להתאזר בסבלנות. אנשים אומרים שאי אפשר להצליח כאן בסקוטלנד עם כדורגל מתוכנן, אמרו זאת גם במרסיסייד וכמובן שליברפול עשתה זאת. הקהל הבריטי נוטה לדרוש סוג מסוים של כדורגל, אבל הם צריכים לשאול עצמם האם זה יצליח בזירה העולמית. 'למעלה ולמטה' זה מרתק עד לנקודה מסוימת, אבל מעבר לכך, הזרים ירסקו אותך. אם שחקנים לא ירצו להשתנות או להתאים עצמם – הם יאלצו לעזוב".

מאיר בלייך, סופר "מעריב" בלונדון

מימין: נייגל ספקמן, הרכש החדש מצ'לסי. משמאל: מנהל־שחקן קני דלגליש

בטוטנהאם. כריס וודל לא איכזב ועצר את הקטר הארום. ווימבלדון באה לאנפילד וגם היא נטלה את שלוש הנקודות, אחר כך בא ההפסד לארסנל, בגביע ליטלווד'ס (גביע הליגה) וגם שער של איאן ראש לא מנע הפסד נוסף בליגה מול נוריץ'. ליברפול שילמה את מחיר הפציעות ונראה שגם הנצחון בדרבי, כשבוע שבר, לא יספיק.

סתימת פרצות

כאשר קווין מקדונלנר וסטיב ניקול נאלצו להכנס לבית חולים – לא חשו בליברפול בהעדרם. ליברפול, ככל מתמודדת על התואר, החזיקה צוות ענה מספיק כדי לסתום את הפרצות. ההרכב הקלאסי (2־4־4) כלל את גרובלאר, לורנסון, בגלין, גארי גילספי ואלן הנסן, רוני וילאן, יאן מולבי, קרייג ג'ונסטון וסטיב מקמהון, פול וולש ואיאן ראש. על הספסל ישבו ג'ון וורק, בארי ויניסון, גארי אלבט וקני דלגליש עצמו.

הסדק הראשון בחומה הליברפולית, נבקע בדרבי מול אברטון במסגרת גביע הליגה. גארי סטיבנס שלח רגל ארוכה ושילח את ג'ים בגלין, המגן האירי הבינלאומי, אל בית החולים עם רגל שבורה. אירי אחר, אחד מטובי השחקנים בבריטניה, מרק לורנסון, הועבר לשמאל והרכש מסנדרלנד, וניסון, תופקד כמגן ימני. כאשר לורנסון עיקם קרסולו במשחק מול ווימבלדון – הסדק היה לפירצה. ספאקמן, שנרכש מצ'לסי, הוצב במרכז השדה ווילאן הורד לאחור, אבל ליברפול החלה לספוג ופסקה להבקיע.

קני דלגליש – השחקן – היה האיש שרתף את המכונה הליברפולית לדאבל בשנה שעברה. רק לאחר שהחזיר את עצמו להרכב, היא שבה לשאוט בקצב הרצחני שלה. השנה הוא ממעט להופיע ומעדיף לתת לפול וולש לשחק. מחליפו: נמוך הקומה יוצר מצבים נפלאים, אבל ממעט להבקיע. איאן ראש אמנם מחדיר את המנה הקבועה שלו, אך כנראה שלא היה בכך די. יש משחקים שבהם הוא סובל מבצורות באספקת הכדורים. יאן מולבי וסטיב מקמהון, האחראים למחלקה זו, אינם מגלים את היכולת שהפגינו בעונה שחלפה.

שינוי משמעותי

גם עתה ממשיכה ליברפול להתבסס על משחק המסירות, לאחר נגיעה אחת, שהיו לסימן ההיכר שלה. לעיתים הם פוגעים בכדור עשר פעמים בטרם שעברו אל שטח היריב, פעמים אחרות הם מצליחים להבקיע שערים יפים, כפי שעשו מול ארסנל. הם ישחקו כך גם בעונה הבאה, אולם מול הנוכחית צפוי שינוי משמעותי אחד – איאן ראש יפשוט את החולצה האדומה וימיר אותה בחולצת הפסים של יובנטוס. ג'ון אולדרידג' נקנה מאוקספורד תמורת 750 אלף ליש"ט, כדי להיכנס לנעליו. לקבוצה גם אופציה על ג'ון בארנס של ווטפורד, אבל גם זה וגם זה לא יצליחו לשחזר את הצמד ראש־דלגליש שהוליך את הקבוצה להישגים בעשור האחרון.

את הדאבל של העונה שחלפה זקפו כאן גם לזכות ההתלהבות בשנתו הראשונה של דלגליש, כמנהל. העונה כשלה הקבוצה במירוץ בשלוש הזירות, בשנה הבאה יהיה זה המבחן האמיתי ובסופה נראה אם היא תמשיך להיות מועמדת בכירה לתואר הקבוצה האנגלית מספר 1, אף שאיש מבין שחקניה אינו משחק בנבחרת האנגלית הלאומית. את הצעד הראשון לקראת הבאות היא תעשה בשבוע הבא, ברמת־גן, ביום האחרון של משחקי הפועל. ■

איאן ראש — ההימור הגדול

אבי מלך

איאן ראש ייפרד מליברפול ברמת־גן. במטוס, בדרך חזרה מישראל ללונדון, הוא כבר יבוש מחלון על איטליה כעל ביתו הבא. החולצה האדומה מס' 9, של ליברפול, תתחלף בפסים השחורים־לבנים של יובנטוס, ואיאן ראש, אולי השחקן המדובר ביותר באיים הבריטיים בשנים האחרונות, יטול את ההימור הגדול ביותר שמסוגל סופרסטאר לקחת בקריירה שלו. המשוכה, הוא יכול להיות בטוח, תהיה גבוהה לפחות כמו האלפים האוסטריים־שוויצים הנשקפים מאותו חלון. רקות ספורות אחרי שאיטליה הושארה מאחור.

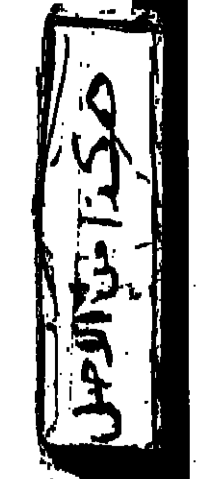
הסיבה למעבר של ראש אל ארץ המגף ברורה: ממון ואתגר. ... [illegible]

אבל הסיבה שבשל עמו איאן הוולשי לשריין, הוא עצום ... [illegible]

ושולחן ... – מאשר עם קיפולי רשת היריב. או כמו זו של ... האירי, ... גדול בארסנל הצנועה, וכדורגלן צנוע באינטר ... ראש יובל, ממש ברמת־גן, לקבל כמה עצות טובות מגראם סונס ... לשעבר בליברפול ומנהל גלאזגו ריינג'רס, הבאה עם ליברפול ... סונס היה הליברפולי הראשון שנדד לאיטליה, אבל הוא השאיר ... הרבה יותר גדול מזה אותו מילא בסמפדוריה.

וישנם כמובן הזרים האחרים שלא ליקקו דבש ... [illegible]

איאן ראש זכה כבר בכל באליפות, בגביע, בגביע הליגה ... [illegible]

אבי מלר

מיהו עתודאי

יעקב אסיאג
חפש את השוער

בסוף מארס, ברמת־גן, התמודדה נבחרת העתודה של ישראל (משום־מה התעקשו לכנותה נבחרת ב') נגד מערב־גרמניה האולימפית (2–1 לאורחים).

בשבוע הבא, שוב תצא נבחרת העתודה שלנו מהחורים, למפגש מסקרן עם אלופת סקוטלנד המצויינת, גלאזגו ריינג'רס. העובדה שצוות המשנה הזה של הנבחרת הלאומית, מקבל הזדמנות להתבשל ולהתחשל, היא חיובית, בתנאי כמובן שהמומנטום לא יפסק לפתע והעתודה, אכן תמלא את הפונקציה אשר בשמה ותכשיר כדורגלנים למעבר לסגל הלאומי.

מקורו של סימן השאלה הזעיר, שמבצבץ מן המשפט האחרון, הוא בתחושה המקננת אצלי, לפיה היחס לנבחרת העתודה, עד עתה, היה במקרה הטוב שירותי ובמקרה הגרוע כאל בן חורג, שאיננו דורש מן הסתם יותר תשומת־לב ומחשבה. את ההרגשה הזו, נטעה בי העובדה כי הקו המנחה שמנסה להתוות מילינקו מיחיץ', מאמן הנבחרת הלאומית, לא יושם משום מה בכל הנוגע לעתודה.

חיים גולדברג
שווה טיפוח

במה דברים אמורים ? – מיחיץ' עשה צעד גדול קדימה בכדורגל הייצוגי הישראלי, כאשר הראה כי ניתן לשחוט פרות קדושות בלי שדמן יותז בפרצופו וישנף את בגדיו. יעקב אקהויז וזאהי ארמלי, הם הדוגמאות הבולטות מכיוון היציאה – שני שמות אוטומטיים בנבחרת, שמצאו עצמם בחוץ בשל יכולתם בליגה לעלות בקנה אחד עם הקרדיט הכמעט נצחי שדבק לשמם. אבינועם עובדיה וניר קלינגר, הם ממייסדי אותה התיזה, מכיוונה ההפוך: שני שמות אפורים, שהתגלו דווקא ככדורגלנים צבעוניים הרבה יותר וקיבלו מיד אשראי ממאמן עם עיניים פקוחות, פנקס פתוח, יד רושמת ואצבע מזמינה ומרכיבה.

מייקל יפה
יהלום הזקוק לליטוש

המסר של מיחיץ' היה איפוא ברור: תם עידן ההתחפרות מאחורי הישגי־עבר, החלה תקופת כל המוכיח עצמו – זוכה. קנה המידה העיקרי להצלחה, ומיחיץ' אמר זאת פעמים רבות, הוא היכולת והיציבות בליגה.

עד כאן התיאוריה, שלמען האמת מיושמת בינתיים ללא רבב בנבחרת הלאומית. אך מה עם צוות המשנה העומד מאחורי הקלעים וממתין להזדמנות שלו ? האם יש סיבה לנהוג בו באופן שונה מהלהקה הבכירה ? אם התשובה לקושיה זו היא שלילית (ואני מעריך שהיא כזו, אחרת אין טעם לא לנבחרת העתודה ולא לרשימה זו) הרי שיש לשאול מדוע אין משתמשים בקביעת סגל העתודה, באותו קריטריון מיחיצ'י הולם ומרכזי – יכולת עקבית בקבוצות.

אני משער שמעצבי ההחלטות לגבי זימונו של כדורגלן זה או אחר לסגל העתודה, יסתתרו מאחורי הטענה כי יש ביני ובינם, לכל היותר חילוקי דיעות באשר לזהותם של השחקנים המרכיבים את העלית היציבה והמבטיחה בליגה שלנו. אני קונה את האפשרות הזו, אך עדיין מרגיש כי לא היתה שום סיבה בעולם, פרט לעצלות מחשבה, שלפחות כמה שחקנים מתוך הרשימה הקרובה לא הוזמנו להמנות על העתודה, ולו כבחינה מעשית של כל הדברים החיוביים שהם הציגו בעקביות בחולצות מועדונם.

אני מביא איפוא את הרשימה הפרטית של נבחרת־המופלים־לרעה שלי, שצ'אנס אחד קטן עם העתודה (עדיין לא מאוחר) יכול להוסיף להם ולנו המון־המון:

- מבני־יהודה: יעקב אסיאג (כאשר קבוצה הולכת כל כך הרבה מחזורים ללא הפסד חייבים לחפש את השוער), ירון אזינ ויעקב סגל (בלמים ששיתוף הפעולה ביניהם איננו נופל ואולי עולה, השנה, על הצמד הלאומי הקבוע אבי כהן ומשה שמעונוב), דוד סלמן (דינאמו קטן וערמומי) ואייל חיים.
- ממכבי ת"א: חיים גולדברג (קשר שהפוטנציאל שלו עולה אמנם, בינתיים, על היכולת מדי שבוע, אבל שווה [illegible])
- מהפועל כפר־סבא: אדיר שמיר (יציבות היא מילה נרדפת לשמו), מייקל יפה (יהלום גולמי הזקוק לליטוש).
- ממכבי פ"ת: עופר פביאן (פשוט השוער הטוב ביותר בישראל העונה).
- מהפועל פ"ת: בני קוזשווילי (שחקן נבחרת הנוער שיכול לפתור את כל הבעיות של מגן ימני לנבחרת).
- מהפועל באר־שבע: מאיר צרפתי (ממה שראיתי בינתיים לא רחוק מתג של "משה סיני של הדרום").
- ממכבי יבנה (מה יש, אסור?): ראובן אלקבץ (בלם מעולה).

בכל הרשימה הזו חסר חלוץ לרפואה (דילמה מוכרת במקומותינו). הייתי איפוא מרחיק לכת וממלא את החסר ב... גאי וונדרמולן (בית"ר ירושלים). לא כל־כך הכשרון כמו המנטליות האנגלית, והמנהג המשונה הזה – לנצל מומנטים זמניים וחולפים ביותר, להדרכה גורלית של העגול־עגול הזה, אל קיפולי רשת היריב. יש על מה לעבוד.

הומור ליברפולי

איאן ראש קיווה בכל מאודו לסיים את הקריירה בליברפול (טקס הפרידה, בשבוע הבא ברמת־גן) עם שיא יוצא דופן ומדהים: ב־145 משחקים בהם הבקיע, לא אירע ולו פעם אחת שליברפול ירדה מנוצחת. ממש תעודת ביטוח צד ראשון: ראש כבש – ליברפול ניצחה או סיימה בתיקו.

אבל הרקורד ברח לו מהרגלים, בתוך שבוע בחודש שעבר. אל דוכן הנאשמים יובל הוולשי החביב להזמין את ארסנל ... 1– ... גמר גביע הליגה (בליגה) אחרי שהב...ים. ... קני דלגליש הוליכו בשער של ראש... חבל, אך לא נורא, כפי שהוכיח ה..."

בני קוזשווילי
יכול לפתור בעיות

...ציע האוהדים הנאמנים ביותר של ליברפול, באנפילד. ...לו הצטערו וודאי לפחות כמו איאן, אב... ...ראו שבעזרת חוש הומור אפשר להתגבר ... על אכזבות קטנות שכאלו.

זה קרה במשחק ...שני בו נטל חלק בליברפול מחליפו המ...ד של ראש בחוד, ג'ון אולדרידג'. הר... היקר (750 אלף ליש"ט) מאוקספורד ...בש אז את שער הבכורה שלו באנפילד ...ברפול ניצחה 1–0. ביציע האדום־לוהב ש...חורי השער נשמע משפט המחץ הבא ...י אוהדים: "יופי אולדרידג'. ליברפול ...שוט לא מפסידה כאשר הוא כובש". ■

1983
1984
1985
1986
1987
...
?

מדוע אני בעד זרים בליגה הלאומית בכדורגל

מיכאל אלמוגי*

היינו כולנו שבעי־רצון ומאושרים, אילו יכולנו להעלות את רמת הכדורגל הישראלי, רק עם שחקנים, שהם כולם מתוצרת מקומית. בדורותיו השונים היו לכדורגל שלנו שחקנים טובים, אף גדולים – אך הם היו מעטים ולא היה בהם כדי להביא לכך, שהכדורגל שלנו ישתווה ברמתו לכדורגל המקצועני בעולם. עלינו להמשיך ולהשקיע ללא לאות ובעקשנות בטיפוח שחקני־נוער מקומיים. אולם, דרך זו לבד, כנראה, איננה מספיקה. באירופה ובדרום־אמריקה, יבשות הכדורגל המעולה, משקיעים רבות בנוער. אך אין אוסרים להביא גם שחקנים מארצות אחרות. שניים־שלושה בעלי נתינות זרה, נוטלים חלק בכל קבוצה – ואין עושים מזה בעייה מיוחדת במינה, רעיונית או אחרת. ברוב המקרים זאת הדרך להצלחה.

הבעיה שלנו היא, שעד כה לא נמצא המענה הנאות לאיכות הכדורגל שלנו. מי שמתעלם מכך, בורח מהאמת. השאלה היא: כיצד מגיעים לכך? האם רק באמצעות זרים? – לא ולא. בעזרתם ! כאשר איננו מגיעים להישגים, הכל תוקפים, רוטנים ומבקרים. בכך אין פותרים בעיות. צריך להציע ולנסות דרכים לא שיגרתיות, ללמוד מהעולם. אין בכך ערובה להצלחה, אך הסיכוי יגבר. אם לא נעשה דבר ונמשיך בקיים, אין סיכוי להתקדם. עלינו ללכת בדרך שהוכיחה עצמה ברוב ארצות הכדורגל המפותח.

אין להתעלם מהטענה, שכלכלית יהיה קשה לחלק מהקבוצות לעמוד בכך. צודקים, ראשי ההסתדרות ואחרים האומרים, שלא יתכן שיגרמו הוצאות נוספות מעל ליכולת ואח"כ יבואו אליהם בדרישה לפרוע את השטרות.

הבאת זרים, אחד או שניים לקבוצה, חייבת להיות על אחריות ההנהלה המביאה – אחריות כספית ומקצועית – ומי שאינו יכול לעמוד בכך, אין להרשות לו לעשות צעד זה. לא תמיד שחקן זר עולה יותר מישראלי. רבים מהזרים משתכרים בארצותיהם פחות מחלק משחקנינו. צריך

מיכאל אלמוג

להביא בחשבון שיש סיכוי סביר שהכנסות הקבוצות, יגדלו עקב שילוב זרים, הרמה תעלה, העניין והאטרקציה יגדלו ויותר קהל עשוי לבוא למשחקים.

לדרך זו עוד השלכות חיוביות: שיטות הניהול בקבוצות יחייבו שינויים. בכל קבוצה יצטרך להיות מנהל מוכשר – אירגונית ופיננסית. הניהול החובבני הקיים בחלק מהקבוצות, לא יוכל להימשך. התופעה הזאת תצטרך להיעלם ובמקומה יבוא ניהול מקצועי. חשוב שהמהפך הזה יבוא גם ללא הזרים.

לא פחות חשוב – ואולי זה המפתח לכל סיכוי לשיפור האיכותי – הדוגמא, שיש לצפות שיביאו איתם הזרים, ביחסם לאימונים, בהתנהגותם, במשמעת העצמית. בהתייחסות למזון ולאורח־חיים ספורטיבי. זה דבר שהוא בדמם של המקצוענים ובזאת ישמשו דוגמא טובה לשאר השחקנים. המשחק, איננו דבר בפני עצמו אלא תוצאה מאימונים וחיים ספורטיביים לפני האימונים ואחריהם, כל השבוע, כל העונה.

לא שהכל לא טוב אצלנו. יש שיפור גדול בשטח זה, בהשוואה לעבר. אבל זה עוד רחוק מלספק. המנטאליות צריכה להשתנות. הזרים, שיבואו מחממות מקצועניות של ממש, יוכלו לשמש דוגמא חיובית למהפך, שצריך לחול בשטח חשוב זה. יכולים גם להיכשל בשחקן זה או אחר. אך כללית, יודע כל זר שהאחריות העיקרית היא עליו וביחסו והתנהגותו הוא קובע גורל קבוצתו.

בוויכוח הציבורי הנטוש בנושא הזרים, יש לומר למתנגדים: הכדורסל הישראלי, שכבש מקום נכבד בזירה הבין־לאומית, לא היה מגיע לכך ללא זרים. טל ברודי לא היה מגיע לאמירתו "אנחנו על המפה", ללא הזרים – וזאת מבלי להפחית בערכם של הישראלים. כל נער בעיר, בכפר ובקיבוץ, לא היה משתבח בקבוצות הייצוג של הכדורסל שלנו, אילמלא חוזקו בזרים. מצער? – אולי. אבל עובדה. אל נסתיר ואל נכחש לעצמנו. הכל צריך להיעשות בפרופורציות מתאימות. יש לשמור על הבסיס העיקרי, הישראלי – ובפרופורמציה מתאימה לאפשר לשתף זר או זרים, כנהוג בארצות אחרות. צריך להיות פיקוח מרכזי כלכלי, מקצועי וחברתי, על קליטת הזרים. פיקוח "עם שיניים". אך הניסיון כדאי.

הדרכים לקידומו ולהעלאת רמתו המקצועית והאיכותית של הכדורגל הישראלי תלויים איפוא ב־5 גורמים לפחות:

- צמצום מספר הקבוצות בליגה הלאומית.
- שילוב קבוצות ונבחרות, באירופה (זה לא תלוי בנו. שיפור ברמה האיכותית, הוא חלק מהעניין).
- שילוב זרים ב"לאומית".
- המשך טיפוחו של הנוער בקבוצות ובנבחרות, ע"י השקעות מתאימות וטיפול מקצועי וחינוכי נאות.
- הקמתם, טיפוחם, שימורם ואחזקתם הנאותה, של המתקנים.

הכדורגל איננו מדע מדוייק, אך כדי להתקדם חובה לשאוף, למצות ולנסות כל דרך. אין סיבה שלא נצליח, במה שהצליחו אחרים.

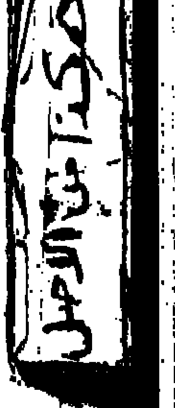
* המחבר היה יו"ר ההתאחדות לכדורגל

לא אורווה

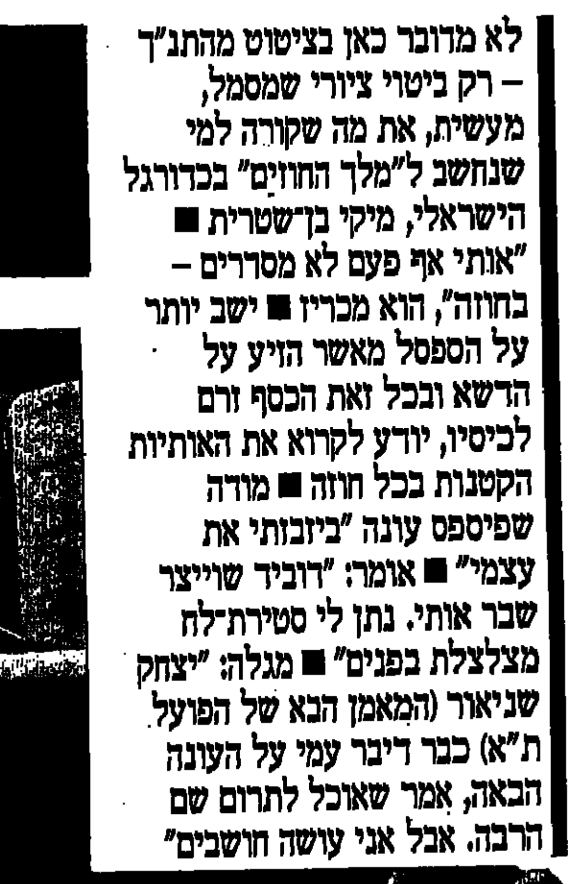
ב"שבועספורט" מ־9 באפריל התפרסמה כתבת־צבע של על גליל עליון, ערב גמר גביע המדינה בכדורסל. בסוף המאמר נכתב: "בעוד חצי שנה תסתיים הקמת אולם חדש בכפר בלום ל־5000 מקומות שיחליף את 'האורווה' בכפר גלעדי".

ברצוננו לתקן: האולם החדש יכיל בשלב ראשון רק 1600 מושבים; האולם בכפר גלעדי איננו אורווה, גם לא במרכאות, בכל משחק הוא מסודר ונקי וכל האורחות שלנו זוכות בו ליחס חם וטוב. האולם מתוחזק למופת בידי יעקב זל, בן 80. האולם אינו משוכלל ומהודר כפי שבונים כיום, אך בשום פנים ואופן איננו אורווה.

חגי אלכסנדר, רכז הפועל הגליל העליון

חוזה לך: רח

לא מדובר כאן בציטוט מהתנ"ך – רק ביטוי ציורי שמסמל, מעשית, את מה שקורה למי שנחשב ל"מלך החוזים" בכדורגל הישראלי, מיקי בן־שטרית ■ "אותי אף פעם לא מסדרים – בחוזה", הוא מכריז ■ ישב יותר על הספסל מאשר הזיע על הדשא ובכל זאת הכסף זרם לכיסיו, יודע לקרוא את האותיות הקטנות בכל חוזה ■ מודה שפיספס עונה "ביזבזתי את עצמי" ■ אומר: "דוביד שוייצר שבר אותי. נתן לי סטירת־לח מצלצלת בפנים" ■ מגלה: "יצחק שניאור (המאמן הבא של הפועל ת"א) כבר דיבר עמי על העונה הבאה, אמר שאוכל לתרום שם הרבה. אבל אני עושה חושבים"

אבי מורגנשטרן

מיקי בן־שטרית, מקווה לצאת השנה מהפריזר. כבר שנתיים שהוא קפוא עמוק בתוך תהום שאין ממנה מוצא. עד לפני שנתיים עוד היה אחד הסקוררים המבוקשים בארץ. כל מאמן שחיפש חלוץ־חוד, ידע שבן־שטרית יכול להוות את התשובה לפיצוח הגנות. חלוץ ערמומי, מחכה להזדמנות אחת קטנה, כדי להשאיר כדור ברשת וללכת לרקוד סמבה סביב הדגל או לחילופין לבצע קפיצה דרמטית על הגדר.

היום הוא בשלב קריטי בקריירה שלו. עוד עונת שפל שכזו – והוא כבר יהיה פסה. אפשר יהיה לדבר על בן־שטרית במונחי נוסטלגיה. לכן הוא שוקל את צעדיו היטב. שלא יפול למלכודת.

בן־שטרית הוא למעשה אורח שנחת מהצפון. התחיל את הקריירה שלו במכבי חיפה. כבר בגיל 23 חשבו שם שהוא זקן מדי. רוזנטל, סלקטר ושאר הצעירים ראז, כבשו את ההרכב. בן־שטרית, בלית ברירה, ירד לשפלה. רצה להיות קרוב למרכז, בלב העניינים.

מקל נדודים

"מה שעשו לי, עושים היום לסלקטר, לארמלי ולעוד שחקנים. שכחו כבר שהם אלו שהביאו את האליפות לחיפה. כבר מחפשים אלילים חדשים".

הוא נחת בקבוצה סימפטית, שמשון תל־אביב. הבקיע בעונה הראשונה שם שמונה שערים והוביל את שמשון לתואר סגנית האלופה. יצחק שניאור, אז מאמן שמשון, התלהב ממנו. שנה אחר כך, בן שטרית כבר הקפיץ את מיכסת השערים ל־13 והיה לו חלק מכריע בהישארות הקבוצה בלאומית. דווקא כשהכל הסתדר כשורה, לקח בן שטרית את מקל הנדודים ומאז, למעשה, החלה ההתחלקות. בן־שטרית עשה הרבה שגיאות בבחירת הקבוצות. יש לו טיימינג גרוע. דווקא כשהוא מצליח, הוא מחפש את האתגר הבא – ונופל חוק.

בסך הכל היה לך טוב בשמשון, אולי כל הצרות שנפלות עלייך בשנים האחרונות הן בגלל שיש לך עיניים גדולות?

– "זה לא נכון. רציתי להישאר בשמשון תל־אביב וכבר היתה טיוטת חוזה, שעמדנו לחתום עלייה, אבל ברקה ה־90 התפוצץ המו"מ. לשמשון היה קשה לממן אותי ומנגד מכבי תל־אביב רצתה אותי וגם אני מאד רציתי ללכת לשם. זה קסם לי. למרות זאת, הסכמתי לחכות חודש, כדי שהעניינים בשמשון יתבהרו. הם ראו שאפשר להסתדר בלעדי ושחררו אותי למכבי תל־אביב".

במכבי תל־אביב פרע בן־שטרית את החוב, כבר במשחק הראשון. ועוד בדרבי: שני שערי נצחון. מי צריך יותר מזה במשחק בכורה? כולם עדיין זוכרים. אותו תלוי על הגדר, כשמאסה צהובה קופצת עליו משמחה.

"זה לא סיפור קל להצליח במכבי. אמרו שהם סנובים ויצרו להם תדמית אליטסטית. אבל אני הצלחתי. אני מודה ששני השערים במשחק הראשון עזרו לי מאד. אין דבר מצליח יותר מההצלחה", אומר בן שטרית, ויודע היטב למה הוא מתכוון.

את הטעות הגדולה בחייו הוא רואה בעזיבת מכבי תל־אביב, לטובת קבוצה אפורה וחסרת הילה כמו מכבי פ"ת. "כמעט קבוצת פרבר". היום הוא מכה על חטא על הרבה העברות: על כך שלא ראה צעד אחד קדימה לאן הוא הולך ליפול. מכבי תל־אביב היתה ראשית המסע הארוך והמפרך.

"אם יש צעד אחד שאני מודה שטעיתי בו ועשיתי מישגה גדול, זה קרה כשקמתי והלכתי מאגודה מפוארת ומסודרת כמו מכבי תל־אביב. הם לא כל כך הסתדרו איתי בעניינים הכספיים והבנתי שפ"ת רצה קדימה ואני אוכל לעזור לה. טעיתי. אחרי כמה משחקים ראיתי שהם לא סגרו חוזים עם שחקנים והבנתי שמתחילות כאן צרות. לא היה לי כבר חשק לשחק שם. הם לא יכלו לעמוד בדרישות שלי, למרות שחתמו איתי כדת וכדין. בסוף העבירו אותי למכבי שעריים".

אצל בן־שטרית, אין חוכמות. הוא יודע לקרוא את האותיות הקטנות בחוזה. אותו אף פעם לא מסדרים. למרות שבשנתיים האחרונות הוא ישב יותר על הספסל מאשר הגיע זיעה על הדשא, הכסף המשיך להצטבר בארנקו התופח.

מלחמות־כוח

"כולם מדברים על הכדורגלן הישראלי, שהוא שונה מהאירופי – אבל מה עם ההנהלות? הן לא מקיימות חוזים, מפרות הבטחות ולא דואגות לשחקנים. אני רוצה שחוק יהיה חוק, מה שנחתם – יקויים. אני מכיר הרבה שחקנים שלא שמו לב לחוזים והיום הם רצים לבתי־משפט ואין להם גרוש לאכול. ומישהו דואג להם אתה חושב? – אני לא אתן שזה יקרה לי".

ממכבי פ"ת נחת מיקי בן־שטרית בקבוצה עוד יותר הרוסה: מכבי שעריים. מודל שדומה להרס העצמי שהתרחש בבית"ר נתניה. שם החלו מלחמות כח בין המנהלים ואנשים שרצו לתפוס עמדות מפתח.

"זה בכלל לא היה קשור לכדורגל. הכל היה הרוס שם, מבחינה ניהולית. אפילו יצחק שום, שניסה לקרב את השחקנים – לא הצליח. נחלקו שם למחנות. גם כשאליהו עופר הגיע, כבר לא ניתן היה לשנות דבר".

שעריים לא עמדה בהתחייבויות שלה. בן־שטרית ראג שלא לשחק, כשהבין שהוא שורף את עצמו ונעלם מהשטח הוא חזר כדי לנסות ולהציל את שעריים מהירידה, אבל לא הצליח. וכמו תמיד, ההאשמות מופנות לעבר שחקני הרכש.

"ככה זה בכל העולם. אני לא אוהב את זה – אבל אני כבר רגיל לזה. חושבים שאם אנחנו באים מבחוץ, אנחנו יכולים להציל את המולדת. אני בכל קבוצה מנסה לתת את הכל", אומר בן־שטרית.

העונה הנוכחית, היתה אמורה להיות עונת הקאם־בק שלו. בית"ר ירושלים רצתה אותו. "דוני כר־און, היו"ר, כבר חתם איתי על חוזה והכל היה מוכן שאני אעלה לירושלים. אבל רציתי להשאיר לי אופציה לעבור להפועל ת"א, בעיקר בגלל דוביד שוויצר. הערכתי אותו מאד," נזכר בן שטרית.

הפועל תל־אביב החזיקה את בן שטרית כצוואה. הוא חיכה בסבלנות עד שראשי האגודה ירדו מהעץ הגבוה ששמו זאהי ארמלי. כששוייצר צילצל לבן־שטרית מרומניה, היה ברור לו מיד, כי ילבש בעונה הזאת את הבגדים האדומים.

"נכנסתי ללחץ"

הפועל תל־אביב היתה אלופת ישראל בכדורגל. מי צריך יותר מזה. מאמן כמו דוביד שוויצר, קשר כמו משה סיני. בן שטרית היה בטוח שעכשיו הרולטה תשחק לפי המספרים שלו. אבל הנה עוד עונה הלכה והוא בקושי שיחק, ביזבז את עצמו.

"לא יודע עד היום מה קרה כאן. לפני העונה, דוביד אמר שהוא בונה עלי. הבטיח לי שיתנו לי להתבטא. הרי שילמו עלי הרבה כסף. ידעו שאני חלוץ מצליח. בפועל – הדברים השתנו. הוא הוציא אותי כל משחק בסביבות הדקה ה־60. זה הכניס אותי ללחץ. ביקשתי לשוחח איתו והוא אמר לי שאני צריך להתאזר בסבלנות. אבל אני לא ילד. אני לא חלוץ טירון שמחכה להזדמנות שלו. הרי הביאו אותי כדי שאבקיע שערים".

אבל אתה יודע שאף חלוץ רכש לא ליקק דבש בהפועל ת"א?

– "כולם טועים כאן. לא רק הרכש לא מצליח, כל החלוצים שם לא יכולים להתבטא. כשבאתי להפועל, גילי לנדאו ושבתאי לוי אמרו לי מראש שחלוצים עושים את כל העבודה השחורה ופותחים לצדדים או יורדים אחורה, כדי ששחקני הקישור והעורף מאחור, יוכלו להבקיע – וזה באמת מה שקרה. אני נאלצתי לרדת אחורה כדי לעזור גם בהגנה ואני לא רגיל לזה. דוביד פשוט שבר אותי. הוא נתן לי סטירת לחי מצלצלת בפנים. היו לנו הרבה שיחות ולא הסכמתי עם הדברים שהוא אמר. אפילו כשנפצעתי, התאמנתי, כדי לחזור לפורמה אבל כשראיתי שאין סיכוי שאעלה בהרכב – אז עבר לי כל הכייף. העדפתי לנוח ולרפא את הפציעה, הרי ממילא לא נתנו לי לשחק".

לא מבקש חסדים

פיזנטי כבר אמר שיש מאפיות בהפועל ת"א. אתה הרגשת את זה על בשרך?

– "פיזנטי אמר מה שאמר. אני לא רוצה לומר מילה לפה או מילה לשם, כי אחר־כך אני אפגע מכל העניין. לא ציפיתי שיקבלו אותי בנשיקות וכחיבוקים. כל שחקן צריך לשמור על מקומו בהרכב. אני גם לא מבקש חסדים. רוצה שיתנו לי להוכיח את עצמי על המגרש. אבל העובדה שדוביד הוריד אותי לספסל, נתנה את הלגיטימאציה לשחקנים להתייחס אלי בצורה אחרת. המעמד שלי ירד. אין לי טענות לשחקנים וגם לא להנהלה ששילמה לי את הסכומים בזמן וכנדרש".

אז למי יש לך טענות, לדוביד?

– "בהחלט. הוא הביא אותי והבטיח הרים וגבעות ובפועל הוא עשה דברים שונים לגמרי. למרות זאת, אני חושב שעשו לו עוול כשפיטרו אותו. אסור היה לעשות לו את זה. אבל לי הוא עשה עוול. הוא הבטיח ולא קיים".

כאחד המשחקים, כיבנה, לא עצר בן שטרית ואמר לשוויצר בקולניות מה הוא חושב עליו. אולי נתן את הפתח הראשוני למה שהתרחש אחר כך, בחדר ההלבשה, כשיוסי זאנה ושבתאי לוי פתחו את סגור ליבם.

בן־שטרית עומד היום לפני פרשת דרכים לא פשוטה. מצד אחד, הוא חתום לעוד עונה בהפועל ת"א. מאידך גיסא הוא מאד לא רוצה לראות עונה נוספת מהספסל או מהיציע. לפחות יצחק שניאור,

המאמן שהביא אותו לשמשון, נותן לו אור קלוש של תקווה.

עושה חושבים

"שניאור כבר דיבר איתי. הוא הביע רצונו שאשאר בקבוצה ואמר לי מה הוא חושב לגבי העתיד של הקבוצה ואיך היא תרוץ השנה. הוא אמר, שאני אוכל לתרום הרבה. אני ביקשתי שהות, כי עדיין קשה לי להחליט. אני עדיין לא פוסל את האפשרות".

למה לך לקחת עוד צ'אנס גדול שכזה בהפועל תל־אביב?

– "תראה, יש בי מועקה מכל הסיפור של הפועל תל־אביב. הם שילמו לי כסף לא קטן ואני עדיין לא החזרתי את החוב, אבל זה לא באשמתי. אני מרגיש שאני חייב לתת להם את ההשקעה ואני רוצה לשחק ולהבקיע. אבל העונה הזאת השאירה בי מישקעים כבדים. אני עדיין עושה חושבים. שיהיה ברור, אני לא מחפש ששניאור יעשה לי חיים קלים בגלל שהוא הביא אותי לשמשון. הוא גם היה מספיק הוגן ופייר, כדי לומר לי בפנים שמה שהיה בעבר לא משנה. הוא לא בונה עלי לפי השם שלי, כמו שדוביד עשה, אלא לפי התפוקה שלי במגרש – וזה לדעתי הדבר הכי נכון. בינתיים אני עושה חושבים".

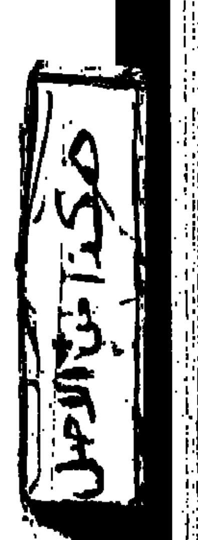
השנה הזו היא אולי הצ'אנס האחרון שלך?

– "יש לי כוח רצון אדיר ובעיקר אמונה. אני מכיר שחקנים שעברו תקופות יותר קשות ממני וחזרו לשחק. השנה אני אעשה כל מה שביכולתי, כדי להוכיח לכולם שמיקי בן־שטרית נשאר חלוץ גדול. היום מאמנים כבר לא רצים אחרי כמו בעבר. לפני זמן קצר, בא אלי מאמן חשוב ואמר לי: 'מיקי, עד לפני שנתיים, כל מאמן שחיפש חלוץ היה אומר את השם שלך. היום זה שונה'. אבל אני מאמין שיש לי עוד הרבה לתרום".

בינתיים הוא עושה כסף גם מהטוטו. הוא כבר זכה בפרס הראשון ומדי שבוע הוא כמעט ונוגע בו. "אני וחברים שולחים בסכומים גבוהים ומקרבים את המזל, כמעט כל שבוע אנחנו זוכים בסכום כסף גדול", הוא מחייך.

גם התוית של נער שעשועים מאד מחמיאה לו. בשנתיים האחרונות הוא ספר את הכסף. עכשיו הוא מת לרוץ ולהבקיע. השנה הוא כבר לא ימהר לחתום. מה שבטוח, בבני־יהודה הוא לא ישחק... ■

בעמוד 8: מיקי בן־שטרית, כיום יותר על הספסל מאשר על הדשא. בעמוד 9, מלמעלה בכיוון השעון: מיקי מחליף חולצות – כלומר קבוצות – בקצב מוגבר. אחת לשנה, כמעט. הפועל ת"א, מכבי ת"א, פ"ת... (צילומים: עדי אבישי)

מלחמת חורמה בבינוניות

גיורא שפיגל מכיר בערך עצמו, בהחלט לא צנוע; לדעתו, הוא טוב, ואין לו סיבה להסתיר זאת ■ גיורא שפיגל מוכן לומר את דעתו על הכדורגל הישראלי, כל כל דבר שיש בו, ובעיקר – על מה שאין בו ■ המקצוע – מנג'ר, הדרך – ייחודית של שפיגל ■ העבודה בהפועל פ"ת – הצלחה, בנבחרת – אפשר היה לעבוד אחרת, עם מאמן ישראלי, בשיטה שונה ■ על הדגל שלו חרט מלחמה: מלחמת חורמה בבינוניות של הכדורגל הישראלי

אלי קמיר

אם השכלתו היתה ברפואה, קרוב לוודאי שהיה מתמחה בכירורגיה. אבל ההשכלה שלו אינה רפואית. באוניברסיטה למד כלכלה, והמקצוע שלו – מנג'ר. ארבע שנים בהפועל פ"ת ובשנה הבאה – במכבי ת"א. דיבר הרבה בתקופה האחרונה. לא כל־כך על נושאים מקצועיים. עכשיו – עוד עונת ליגה מאחוריו. הקושיות מתרכזות בקדימה, בתכניות לעתיד. אבל יש גם מציאות. את המציאות הזאת בונים העבר ומעט ההווה. יש לו מה לומר עליה, על המציאות הזאת. על ליגה אפורה, על נבחרת חסרת הישגים ועל הכדורגלן הישראלי הטיפוסי, שבמקרה הטוב מוגדר אצלו כבינוני.

גיורא שפיגל. עדיין לא בחליפה של מכבי ת"א.

– אז מה, גיורא, אפשר להתחיל בסיכומים...

כן, עוד ליגה מאחורינו. שוב עברה שנה שבה הכדורגל שלנו לא התקדם. השחקנים ודאי לא השתפרו, והקבוצות הן פחות מבינוניות. הקהל הוא ההסבר הטוב ביותר. הקהל במדינה שלנו, ממשיך להתאכזב שבת אחר שבת, ולכן, בצדק, מדיר רגליו מהמגרשים. אני זוכר עונות, שבכל מחזור היו לפחות כמה משחקים מעניינים. בשנים האחרונות יש בקושי משחק אחד, בכל שבת.

נסיגה לאחור

– אז אולי נתחיל לקרוא לילד בשמו. על־פי דבריך, אני מבין שהכדורגל לא דורך במקום, הוא פשוט מתדרדר.

בהחלט. הכדורגל הישראלי בירידה. במקום שנשתפר מעט כל שנה, אנו נסוגים לאחור. המשחקים משעממים והמגרשים ריקים. יש לפחות 12 קבוצות שוות וכל ניצחון או הפסד – זה עניין של יום טוב או רע. כך לא מתנהל כדורגל רציני. מבחינה מקצועית, רוב הקבוצות מסתגרות בהגנה וחושבות ש־1–0 זו התוצאה הטובה ביותר בעולם.

– זאת אומרת שגם שיטת 3 הנקודות נכשלה?

בלי כל ספק. הקבוצות לא משחקות כדי להבקיע. אסור לשכוח שהרגע הכי יפה בכדורגל הוא השערים. זה מה שהקהל רוצה, אך לא נותנים לו – ואז הוא פשוט בורח. כשהקהל בורח, יש גרעונות כספיים. כשאין כסף, קשה לקדם את הכדורגל.

– תסכים איתי שהדברים שלך לא כוללים את בית"ר ירושלים...

בית"ר הוכיחה שהיא הקבוצה הטובה ביותר בארץ, כיום.

– בזה עדיין לא אמרת לי שהיא קבוצת כדורגל....

בית"ר היא קבוצת כדורגל, ולו מהסיבה הפשוטה שיש אחריה קהל. חוץ מזה, כשלד שלה נכללים שלושה־ארבעה שחקנים מהטובים שיש לנו בארץ. הצורה שבה היא הובילה את הליגה, בהחלט מוכיחה שיש לה מקורות נפשיים, למרות כל מה שאמרו עליה. גם אם בית"ר היא אלופה בליגה בינונית, היא בהחלט אלופה.

ירידת מתח

– ובני־יהודה. אין משהו קלוקל בעובדה שקבוצה המשחקת רק כדי לא להפסיד, תסיים כסגנית אלופה?

בני־יהודה לא גנבה שום דבר כדי להגיע למקום השני. הקבוצה מתבססת על סגנון משחק מסוים, שמתאים לצוות השחקנים שלה. ברור שכשאתה רואה כל־כך הרבה תוצאות תיקו, השאלה המתבקשת היא אם זה הכדורגל שאליו אנו רוצים להגיע.

– וזה הכדורגל?

כנראה שכן. אם לא מחפשים להבקיע שערים, כנראה שלכדורגל כזה שואפים להגיע.

– בוא נדבר קצת על מכבי חיפה...

אני חושב שאצלם היתה פשוט ירידת מתח מכל הכיוונים. סגל השחקנים צריך היה איזשהו ריענון.

– דהיינו, יש שם כמה אנשים מיותרים...

לא־בדיוק. הריענון יכול להיעשות גם בצורה, שקבוצה לא תיאבק שנה אחת על תואר. צריך לבנות קבוצה, שתביא תארים בשנים שלאחר מכן. אפשר לצרף שניים־שלושה צעירים ולשלבם. אפשר גם לרכוש שחקן או שניים.

– אבל את זה עשו במכבי חיפה.

נכון מאוד. לדעתי, יש שם שילוב מצוין של צעירים כמו רוזנטל וניר קלינגר. יכול להיות שיש התנגשות בין הבאת בריאלובסקי לתפקיד שממן ממלא בקבוצה.

– אתה מתכוון לומר שבריאלובסקי הוא כישלון?

בשום אופן אני לא חושב כך. לדעתי הוא שחקן טוב.

– אז האשם הוא בשלמה שרף, שלא ידע לשלבו נכון?

לא הייתי אומר שמאמן שלקח שתי אליפויות ועונה לאחר מכן סיים שני רק במחזור האחרון, הוא מאמן שנכשל. שלמה שרף בהחלט הצליח. קניית שחקנים והכנסתם לצוות בצורה מוצלחת, הוא מן הדברים הקשים שיש בעולם.

– אולי הוא פשוט לא ידע מתי ללכת?

עושים כאן יותר מדי חישובים מתי מאמן צריך לקחת קבוצה, או מתי לעזוב. הכל שטויות. כל זמן נתון הוא טוב לקחת קבוצה.

קבוצה בינונית

– גיורא, מה על הפועל ת"א?

להפועל ת"א היו בעונה שעברה אחוזי הצלחה גבוהים. השנה נשאר למעשה אותו צוות־שחקנים, עם אותה שיטת משחק. ההבדל הוא שבשנים עברו, מ־4 התקפות הם היו מבקיעים פעמיים והשנה זה לא הלך.

– בכל אופן, השינוי הוא קיצוני.

אני לא מכיר את הבעיה מקרוב. באופן כללי, וכיר נשאר אותו דוביר, הוא לא שכח לאמן.

– היית חלק מהרכבה של מכבי ת"א כשזכתה באליפות האחרונה. זה היה כבר לפני 9 שנים...

ב־9 השנים האחרונות, מכבי לא הצמיחה שום כוכב בסדר גודל של בינוני ומעלה. לו היו היום מוכים כתור 3, 4 ילדים בני 18, שהם ממש טובים ויכולים להתמודד עם הליגה הלאומית, ואפשר היה לבנות עליהם לעתיד, אז הייתי אומר שלפחות מכבי ת"א השקיעה 9 שנים כדי להיות טובה לאחר מכן. אבל זה לא קרה.

– מה כן קרה?

גדלו בקבוצה כדורגלנים בינוניים ביותר.

– ומה עם בוני גינצבורג, מוטי איווניר, הם לא יותר מבינוניים, לדעתך?

בוני שוער טוב, אבל אם היה הטוב ביותר בארץ, היה זה עוד יותר טוב. העובדות מדברות אחרת. כשאני מדבר על שחקנים מובילים, זה בסדר־גודל ראשון. אין עוררין שהם בהרכב הנבחרת, ושהם מובילים את הקבוצה שלהם.

– נו, מוטי לא היה כזה?

אתה אולי מחפש שאני אגיד שמוטי איוניר שחקן לא טוב. זה בהחלט לא נכון. אני אומר שאם מוטי היה שחקן גדול, אז היום הוא היה משחק בהרכב הראשון ברודה ההולנדית, ולפני כן מביא למכבי שלוש אליפויות. באופן כללי, אין ספק שאם מוטי היה משחק העונה במכבי, הקבוצה היתה טובה יותר.

– פוטנציאלית, יש להם את החומר האנושי?

פוטנציאלית, בהחלט כן. יכול להיות שהם התקלקלו מבחינה נפשית.

– למה אתה חותר?

כאשר הם ראו, למשל, שלא צריך להוכיח הרבה כדי לקבל כסף. זו מחלה מאד מוכרת בנוף הישראלי. זה כבר מוריד להם את הרמה.

– אולי רמת הציפיות פגעה בהם?

מכל קבוצה צריך שתהיה רמת ציפיות כלשהי. רק חשוב שהיא תהיה בהתאם ליכולתה האמיתית.

– נעבור להפועל פ"ת. הצלחת שם, או נכשלת?

רוצים אותי שם לעוד שלוש שנים. זה סימן שהצלחתי יותר מכל המאמנים בארץ. עוד לא שמעתי על מאמן שמסיים ארבע שנים ורוצים אותו לעוד שלוש. אני חושב שאת ההצלחה שלי אי־אפשר למדוד במלים. היא נעשתה כל־כך לעומק, שכל מה שמישהו יאמר, זה יראה שהוא לא מסוגל להבין.

– בוא נדבר על עובדות.

איזה עובדות? בוא תחשוב אתה. יש בפ"ת מחלקת נוער מסודרת, שנותנת שחקנים מקבוצה לקבוצה. הקבוצה הבוגרת משחקת כדורגל חיובי. אנו נמצאים ממש לקראת סיום העונה, בלי אפילו סיכוי תיאורטי לרדת. מרבית העונה היינו בין המקומות 4 ל־7 ורק בתקופה האחרונה ירדנו עד למקום ה־10. כשמתחתינו הפועל ת"א עם תקציב גדול פי שישה משלנו, ומכבי חיפה, שגם לה תקציב הגדול משלנו פי כמה.

– זה עדיין לא מעיד שפ"ת טובה.

הפועל פ"ת בהחלט קבוצה טובה. אסור לשכוח שבשנה הראשונה שלי שם, עלינו מהארצית, בשנה שעברה לקחנו את גביע הטוטו.

– גיורא, תהיה רציני...

אם כך, אז כמו שהליגה שלנו נראית, גם היא לא חשובה.

– 4 שנים לא הספיקו לך להביא אותם לאליפות?

לא. אני לא חושב שילדים בני 20 בנויים לסחוב קבוצה לאליפות.

– גיל סבן, איתן בודניוק, ניר אלון, ניר לוין, אתם בני 20, גיורא...

השלושה הראשונים שהזכרת, לא משחקים בתפקידים שסוחבים קבוצה לאליפות. לגבי ניר לוין, זה אתם, העיתונאים, שעשיתם ממנו יותר ממה שהוא באמת, לא אני. הפועל פ"ת קבוצה טובה וזאת עובדה. אין היום קבוצה בארץ שבאה לשחק מולנו ולא חוששת. אין קבוצה שבאה לפ"ת ולא סוגרת את המשחק. אני סיימתי בהפועל פ"ת ארבע שנים עם תקציב מאוזן. תראה לי עוד קבוצה שעשתה את זה.

– גם מכבי ת"א תיסתפק, אחרי 4 שנים, בתקציב מאוזן?

בהחלט. לפחות הם לא ישקיעו כסף בשביל מה שהם לא מקבלים.

– חשבת על האפשרות שלא תצליח במכבי ת"א?

אני לא יודע מה זה נקרא להצליח...

– בשבילך, מה תהיה הצלחה?

שיהיו 3, 4 ראבל־פאסים במשחק, זו הצלחה.

– ומה צריך לקרות כדי שתקום ותאמר – נכשלתי?

לא יכול לקרות דבר כזה.

– אני מבין שיש לך ביטחון נגד כשלונות...

אני לא אכשל!

– אולי תסביר לי במה אתה שונה מאחרים?

העבודה שאני משקיע באימונים, היא הטובה ביותר שיש. הטובה ביותר שניתן למצוא. ■

"יכול להיות שמיחיץ' מאמן טוב, אבל יכול להיות שלא"..

– גיורא, אני יודע שיש לך השגות על דרך העבודה בנבחרת.

אני חושב שאפשר לעבוד בצורה טובה יותר ממה שעובדים היום.

– בוא נהיה יותר ספציפיים...

ראשית, צריך שהקריטריונים לבחירת המאמנים יהיו שונים מאלו הקיימים כיום. היום יש בחירה שלא תמיד נובעת משיקולים מקצועיים.

– כמו למשל?

כל מיני... זה בוחר את ההוא כי זה נוח לו, השני בגלל מכבי, השלישי בגלל הפועל. בקיצור, לא רציני. לא יתכן שבחירת המאמן תעשה על ידי אנשים שלא יודעים איך לבחור מאמן.

– מה אתה מציע?

יש שתי שיטות. הראשונה – למנות מאמן ותיק, שיסתובב בעולם, יחקור על מאמנים, ייפגש עם מועמדים, יצפה בהם כאשר עובדים וישוחח עם השחקנים שלהם. כך עושים עבודה רצינית ויסודית. השיטה השניה היא להביא מאמן בעל שם עולמי, שיש לו כבר קבלות.

– נו, אז הביאו מאמן זר...

השאלה היא אם ידעו מה הם מביאים. יכול להיות שמיחיץ' מאמן טוב, אבל יכול להיות שלא.

– ולדעתך לא ידעו מה הוא שווה לפני כן?

לדעתי, לא.

– אנחנו זקוקים בכלל למאמן זר?

לא. פשוט רצו להימנע מלבחור ישראלי. לדעתי, אם כבר הביאו מאמן זר, צריך היה להשקיע הרבה מאד כסף ולהביא את המאמן הכי גדול בעולם. מיחיץ' הוא מאמן מדרג בינוני. יש לנו בארץ מאמנים שהם יותר טובים ממנו.

– אתה חושב שמאמן ישראלי היה מעז לבצע את השינויים שהוא עושה?

בהחלט כן.

– ומה עם הלחצים המסורתיים?

גם על מיחיץ' יופעלו לחצים. זה רק עניין של זמן. כשאני הייתי בנבחרת, הופעלו לחצים גם על מאמנים זרים.

– יש מאמנים ישראלים שיכלו, לדעתך, להצליח עם הנבחרת?

כן.

– גם אתה ביניהם?

בהחלט.

– כמנג'ר?

כן. אם לנבחרת אנגליה יש ארבעה מאמנים, אין סיבה שלנבחרת ישראל לא יהיו שלושה.

– גיורא, דרך העבודה בנבחרת. גם איתה אתה לא מסכים, נכון?

לדעתי, לא צריך לכנס נבחרת אחת לשבוע וגם לא אחת לשבועיים. נבחרת צריך לכנס מקסימום אחת לחודש, במשך שלושה ימים. רק בצורה כזאת הכינוס יתן משהו. נבחרת, לדעתי, לא צריכה אימון בסיסי, אלא הקניית סגנון משחק.

– מה עוד חסר לנבחרת?

העבודה שם לא לעומק. צריך לעשות עבודה שהיא מעל לתוכנית אימונים. לערוך מחקר רציני, כו יילקחו בחשבון כל התוצאות של הנבחרת בשנים האחרונות, לראות נגד מי הפסדנו ובאיזה שיטת משחק שיחקנו, לבדוק מתי הנבחרת היתה יציבה ביותר ובאילו תקופות של השנה, יצאנו למחנות אימונים. מזה צריך להסיק מסקנות ולומר: לא הצלחנו או, היום צריך לשנות. בנוסף לכל אלה, צריך ללמוד מה עושות נבחרות אחרות באירופה, איך הן מזמנות שחקנים ואילו תכניות משחקים מכינים להן. לא יתכן שכל קבוצה שתרצה לבוא הנה בתופשה שלה, נשחק מולה גם אם אין זה נוח מבחינתנו. לא ייתכן שלוקחים נבחרת שיש לה שחקנים בליגה הלאומית למשחק ידידות מול שוייץ, על חשבון הליגה בשבת. לא שמעתי על שערוריה כזאת. לא שמעתי גם בשום מקום בעולם, על מאמן נבחרת נוער שבזמן הליגה מעביר לשחקנים שני אימונים ביום, כשכל אימון עורך שעתיים וחצי. זה חוסר מקצועיות וזה בלתי נסבל.

– אז איך נלחמים בכל זה?

אין מה להילחם. אין בכלל כוחות שווים. אי־אפשר להאבק באנשים שהכוח שלהם הוא בשררה, בדיבור, בפוליטיקה וביכולת שלהם לסבן ולהעלים כל מיני דברים.

– אתה נשמע מאד מריר בלפני ההתאהרות?

בכלל לא. פשוט נראה לי שהם עושים עוול לעצמם. לא ברור שלהם יאמרו שהם עשו משהו, בשביל הכדורגל הישראלי.

הם באו אלינו מ־39 מדינות מארבע יבשות־תבל – אירופה, אפריקה, אמריקה ואפילו מאוסטרליה הרחוקה – כדי לתחר השבוע במשחקי הפועל ה־13, חגיגה אמיתית של ספורט איכותי ■ לרבים מהם זה ביקור ראשון בישראל, הזדמנות מיוחדת במינה להכיר את הארץ, עליה שמעו כל כך הרבה בחדשות ■ הם מנצלים כל רגע פנוי מתחרויות ואימונים כדי לתפוס שמש ומים – אבל לחלק מהם השמש הקדם־קייצית שלנו מפריעה. אל תשכחו: עור לבן... ■ בכפר־האיכסון, שם קיבלו אותם גם בפרחים (ראה מעלה החמישה, אתר ידוע בפרחי הסחלבים שבו), מתרקמים כבר רומנים ראשונים וזה כמובן טבעי

מלמעלה ובכיוון השעון: 1. צמד תשחיינים הפינים, מאריה סאנטלו ואנטי מרטילה, תופסים שמש קדם־קייצית, או קוף־אביבית של ישראל ומנצלים כל רגע פנוי גם כדי להתגפף, בין אימון לאימון ובין תחרות לתחרות, על שפת הבריכה בשפיים, שם מתאכסנת משלחתם. 2. הפינים משתעשעים להנאתם גם במיגלשות פארק המים שליד הקיבוץ 3. מאמן הכדורסל הישראלי רלף קליין, מסיים בקרוב את עבודתו בגרמניה וחוזר למכבי ת"א. לטורניר משחקי הפועל, הביא עמו שוב חבורה מרשימה של ענקים צעירים, כולם מעל 2.10 מטר. כדי להמחיש את קומתם של שחקניו, הסכים רלף להצטלם בחברתם, לפני שיצאו לאימון בקאנטרי־קלאב ת"א. 4. בינתיים זה רק על הדשא בכפר האיכסון ברמת־אפעל, שעשוע בלבד, לפני הדו־קרב האמיתי על המיזרן, בין שני ג'ודאים מרומניה, ארגירה ואודה. פער הגילים ביניהם שש שנים – אבל זה לא מפריע להם "להפוך" האחד את רעהו. בדו־קרב על הדשא לא היו מנצחים. 5. שלמה (מומי) רון, מנהל מלון מעלה החמישה, שם מתאכסנות המתעמלות המצטיינות מרומניה, מקבל בזר סחלבים את האורחות שלו, ביניהן בולטת במיוחד בעלת מדליית הזהב האולימפית, לאורה קוטינה (בתצלום). הופעת הרומניות "הצילה" את תחרויות התעמלות של המשחקים והוסיפה להן מימד איכותי חדש.

נאפולי: האם ה„מאפיה" מעורבת?

בועז ביסמוט, איטליה

הכל נראה בהיר השנה בנאפולי, אפילו החורף. עניין של הרגשה. מאראדונה, „גיבור מקומי", מנפח את החזה של תושבי העיר. הוא וחבריו לקבוצה, עתידים להצעיד בימים הקרובים את נאפולי לקראת תואר אליפות ראשון. לתושבי הדרום, זו חגיגה אמיתית. אולם העניינים השתבשו מעט באחרונה – וכך שיחקו לידי השנואים מהצפון את התענוג לומר שוב: „הדרום מסריח מאפיה".

האם המאפיה מעורבת במשחקיה של נאפולי? האם לנאפולי אסור לזכות באליפות, כי הדבר נוגד את האינטרסים של המאפיה? – את השאלות הללו שואלים היום באיטליה. בצפון יאמרו לך כן. בדרום יאמרו שכל העסק מוגזם. במציאות רואים שיש דברים בגו.

14 ביש המזל

מסעדה בסנטה לוצ'יה. מקום אהוב על „חוירי נאפולי". כשהפאסטה שהכינה האשה בבית לא מוצאת שפה משותפת עם הלשון, הולכים לאכול באותה מסעדה וותיקה. באותו יום א' בצהרים, לא היה שם הרבה מצב רוח. להיפך. ברדיו הודיעו מי המספרים שזכו בלוטו באותו יום. לא, התיסכול לא נבע מהגרלת הלוטו, אלא בגלל אחד המספרים שעלו בגורל: 14. בנאפולי זה מספר ביש מזל. למה? – „ככה" הם עונים על השאלה הזאת. אמונה תפלה. „בדיוק כמו ש־17 הוא מספר ביש מזל, ו־81 דווקא מספר מביא מזל, ו־26 פירושו, היום שבו תפגוש את האשה שתהיה איתך ו־29 – היום בו תבלו במיטתך", מסביר בעל המסעדה כאשר הספאגטי שלו רותח...

המספר 14 גרם חרדה בקרב יושבי המסעדה. באותו יום, ה־14 בחודש שעבר, אירחה נאפולי, הצועדת לקראת התואר הראשון, את יובנטוס, אלופת איטליה. כמה שעות לפני ה„סופר־פארטיטה" של ה„קלאצ'יו" האיטלקי (המשחק, בה"א הידיעה של הכדורגל האיטלקי) צץ לו לפתע ה־14 האכזר הזה.

בנאפולי היו משוכנעים לפני בעיטת הפתיחה, שבגלל ה־14 ביש־המזל, תצליח „יובה" להציל את המולדת, כשהמולדת זה טורינו, כמובן. אבל המשחק הסתיים בכל זאת בנצחון המארחים. אמונות תפלות לחוד, ומציאות לחוד. האם זה ישנה משהו בעתיד? – השתגעתם, הכל נשאר אותו דבר. אל תיתן להם לזכות בלוטו אבל אל תיתן להם גם 14. כמעט שכחנו „גם 17, גם 17", דואגים להזכיר יושבי המקום.

אמונות תפלות והימורים זה שם המשחק בבתי הקפה בנאפולי. משחקים ומהמרים. יש קלפים, יש לוטו ויש גם רולטה. כאן, במשחקים הללו, הנגיעה לכדורגל היא בעקיפין. אם יוצא מספר או קלף מסוים, הרי שנאפולי תנצח או תפסיד, כהתאם. אבל יש גם סוג הימור הנוגע ישירות בכדורגל – הטוטו. כולם מכירים אותו וגם את ה„טוטונרו".

כסף קל

ה„טוטונרו" (הטוטו הלא חוקי) הפך לנושא הכי „IN" בנאפולי, אחרי דייאגו מאראדונה. כולם בעיר הזאת יתנדבו להסביר לך את פשר המושג, שלא נימצא בשום מילון איטלקי, לפחות לא במילון שמכבד את עצמו. בעיתון „אספרסו", וב„ל'אקיפ" הצרפתי, כבר עשו מטעמים מהפרשה.

לפני פתיחת העונה, החליטה קבוצת אנשים באיטליה שיש דרך נוספת בחיים לעשות כסף. כסף קל. הם הגו רעיון שנראה מאוד לתושבים רבים בארץ המגף: הסכימו להימור של 12 עד 13 נגד 1, שנאפולי תהיה האלופה. שיהיה ברור, הם היו בצד הסבור שנאפולי לא תזכה בתואר.

ההימור היה נועז בכוונה, על מנת לפתות 58 אלף בעלי מנויים באיצטדיון סאן־פאולו, או 76 אלף חברי מועדון האוהדים של נאפולי. מדובר בהרבה מאד אנשים, בהרבה כסף. הוגי הרעיון, סוכני ה„טוטונרו", נקראים באיטליה ה„אליבראטורי".

והנה נפל דבר. נאפולי, בניגוד לתוכנית, החלה לנצח. מה החלה? – לא הפסיקה! הניצחונות באו בשרשרת. לאחר מכן היתה אליפות החורף ונוצר הפער המבטיח במרומי הטבלה, שממנו היא מקפצת על יריבותיה למירוץ.

ה„אליבראטורי" מצאו עצמם מהר מאוד עם הראש באדמה, ולא מבושה. הם לא היו צריכים לעשות הרבה חישובים כדי להבין את גודל האסון שפקד אותם. כסף קל? – כן, למהמרים. אמרנו כבר 1 ל־13. לא נפרט בלירטות, כדי שלא לשגע אף אחד. בדולרים זה יותר פשוט: הימרת בדולר אחד שנאפולי תזכה בתואר – ה„אליבראטורי" יתנו לך על כך 13 דולר. ואם הימרת ב־1000 – קיבלת 13 אלף, והיו כאלה, אפילו רבים. עכשיו אפשר להבין ביתר קלות איך מצאו עצמם חבורות מהמרים מסתבכים בחובות בלתי ניסבלים. לפי העיתון „אספרסו", הרקיע החוב ל־260 מיליארד לירטות, שהם כ־300 מיליון ש"ח. סכום מפחיד ממש.

ה„אליבראטורי" מצאו דרך נוחה מאוד לפתור את בעייתם: הם פשוט לא ישלמו את החוב הזה. „אם החלטנו שנאפולי לא תזכה באליפות, אז היא לא תזכה", צוטט אחד מהם ב„אספרסו". על־פי אותו עיתון, התרחשו כמה אירועים בנאפולי שמצביעים על פעולות שנעשו נעשות כדי שההכרזה הזאת תהיה למציאות, או לפחות תתקרב אליה...כדור ממתכת התעופף באויר ופיספס אך במעט את השימשה האחורית של מכוניתו של דייגו מאראדונה. סידרה של מעשי ביזה ושוד התמקדו לפתע על רכושו של הקשר המצטיין סאלבאטורה באני: היתה פריצה לביתו, ממכוניתו וממכונית בן־דודו נגנבו מקלטי רדיו.

אירועים מוזרים

יתכן שאלו דברים קטנים, אבל דיים כדי להפריח שמועות, שתופסות תאוצה כמו מנוע (TJ). ה„אליבראטורי" אינם יכולים לשלם את הסכום הזה, ולכן יעשו הכל כדי שנאפולי לא תזכה בתואר. כשמנסים לאמת את השמועות ברחובות ערי איטליה יאמרו כולם: „למה לא? סביר מאוד, אפילו. הרי למאפיה יש יד בכל, אז למה שלא גם בכדורגל".

מקשרים את ה„אליבראטורי" הללו עם המאפיה הסיציליאנית. אומרים שהם שלוחה של המאפיונרים, שלוחה מיוחדת רק לענייני ספורט. העיתון „ל'אקיפ" שחקר בנושא גילה כי העיתונאי האיטלקי, רומולו אקאמפולה, מהעיתון „די מאטינו", הבטיח לעזור לעיתיו הצרפתים במידה והללו אם יבואו לאיטליה לחקור בנושא – אך כאשר הגיע צוות של „ל'אקיפ", התקררה התלהבותו של האיטלקי. „הבטחתי? – אז מה?..."

בכל זאת הודה אקאמפולה שמשהו השוה: „בואו נבדוק את העניינים מראשיתם". הציע. „ה'אליבראטורי' הימרו 1–12 או 1–13 שנאפולי לא תהיה אלופה, והנה נאפולי דווקא רצה לתואר. לגבי גובה הסכום, שום דבר אינו ברור. איש לא יודע בבהירות. נכון, באחרונה מתחילים לשמוע 'מיזמורים', מאור מגוונים. אולם בסה"כ אין עדיין שום סיכום רשמי בחקירה המתנהלת בנושא זה והחוקרים מהססים כל הזמן.

„מקובל בעולם כולו, אומר אקאמפולה, כי סוכני ההימורים אינם עובדים לבדם. כולם מאוחדים כמעין שיטה של ביטוח הדדי. העיקרון פשוט: ככל שהסיכון גדול יותר, כך מעורבים בו יותר אנשים. אם הטוטו היה צריך להתנהל רק ע' הסוכנים של נאפולי – הרי הוא היה מעבר ליכולתם של המקומיים. במקרה של הפסד, אין באפשרותם להתמודד עם הבעייה. אבל, אם ההפסד מחולק בין סוכנים בכל רחבי איטליה – מדובר כבר בסכומים סבירים. למה? – כי סכומי ההפסד מתקזזים עם סכומי הרווח של מקום אחר".

כשרומולו אקאמפולה התבקש להגיב על מה שפורסם ב„אספרסו" של מילאנו, אמר: „האנשים הללו מצפון איטליה יש להם צורת הסתכלות מיוחדת מאוד על הדרום. אצלם, גניבת ארנק מאשה הוא מקרה רגיל, שיכול להתרחש – אבל אם זה קורה אצלנו, הרי שבעיר יש הסיפור הבאנאלי הזה ריח של המאפיה".

שתי ועדות חקירה

אבל הריח הגיע עד רומא. שתי חקירות מקבילות נערכות עתה בנושא זה. הראשונה תתבצע ברו"ה קיונס להנהגת הליגה – והיא מנוהלת בידי ד"ר לאבאט. האחרת נמצאת בידיו של ד"ר אחר ואפשר להשוב שמדובר בבית־הילים..., ד"ר לוצ'יו דייפטרו מנישרד התובע הכללי של נאפולי.

יש הטוענים שכל הסיפור מנופח. „נכון, הטוטונרו קיים, אבל מתבצע בצורה הוגנת לגמרי ואין שום דבר מסריח בקיומו". אולם יש גם כאלה. לפי „ל'אקיפ", החושדים, כי בכל יום ד' זה מתקיימת פגישה חשאית של „ממשלת הטוטונרו" ושם מחליטים מה יהיה. אומרים למשל שהמאפיה שולטת במשחקים שנערכים באזור נאפולי. אין עדיין הוכחה בדוקה, אולי גם לא תהיה לעולם - אבל אין זה מישנה את העובדה שב־1979 לא פחות משמונה משחקים עברו טיפול אצל „ממשלת הטוטונרו". שחקנים של פאלרמו, אבולינו, מילאנו, לאצ'יו, גנואה, לצ'ה ועוד, נתפסו כאשר קיבלו שוחד.

„לא יותר מ־40 איש הם בעלי תפקידים במערכת סוכני ה„אליבראטורי". כולם חסרי עבודה קבועה, הנוהגים במכוניות ספורט יוקרתיות. לכולם בתי נופש בכפר והירות פאר בעיר. המשטרה מכירה את זהותם, אולם נותנת להם לעבוד. ההימורים שהם מארגנים הם ברובם הימורי קדם־עונה. יש גם הימורי קדם־משחק.

אבי הטוטונרו הוא עו"ד מרומא, „מצאצא קאליגולה". מוסיף בבדיחות איטלקי מבונר, הסבור שהטוטונרו הוא הגזמה אחת גדולה. „הוא קיים נכון, אבל אינו מנוהל בידי המאפיה, אלא בידי אנשים שרוצים לעשות כסף".

כך הם „עובדים"

נחזור לטוטונרו. העיתון „פאזה סרה" חשף ב־1980 את שיטות העבודה של הטוטונרו שהחל אז לגלגל סכומים השווים לאלו של הטוטוקאלצ'יו (הטוטו החוקי). שיטת העבודה פשוטה: 13 משחקי ליגה מופיעים בטופס הטוטו האיטלקי. להטות את כל המשחקים קשה – אז „עובדים" רק על מספר מסויים של משחקים.

באיטליה סבורים שאם נאפולי תזכה בקרוב באליפות, תהיה זו מכת מוות לטוטונרו. אנשיו יקלעו לחובות עצומים ולא יהיו מסוגלים לצאת מזה. אבל יש הסבורים שלא יקרה דבר, שהרווחים יכסו את ההפסד.

השאלה הגדולה היא האם באמת יש למאפיה יד בטוטונרו? – „כן!", אומרים לך בכל קרן רחוב באיטליה. למאפיה יד בכל מה שאיננו חוקי ובכל מה שקשור בכסף. המאפיה רוצה שיהיו לה כמה שיותר מוקדי השפעה, אז למה לא בכדורגל ובעיקר בכדורגל האיטלקי, בו מתגלגלים סכומי כסף אדירים. נאיבי להאמין שלמאפיה אין יד בטוטונרו".

פייר פאולו מארינו, המנהל הצעיר של קבוצת נאפולי, אמר על כך: „אנו עושים הכל כדי שאיש לא יתקרב לשחקנים שלנו. אפילו אם כל הסיפור הזה הוא סתם בלון נפוח, אנו נוהגים כאילו הסכנה קיימת. לי אישית קשה להאמין שלמאפיה יד בכל זה. אם כן, אז קשה לי להאמין שהיא תנסה לחולל מהפכה. אם כן, אני וחברי בהנהלת הקבוצה סבורים שהם יהיו מספיק פקחים לא לעשות דבר בשנה שנאפולי צועדת לקראת תואר האליפות הראשון שלה".

לעת עתה נאפולי ממשיכה לרוץ בפיסגה. התואר הולך וקרב. יש החוששים שה„קאמורה" (המאפיה) תשים רגל ונאפולי לא תזכה בתואר, דבר שיציל א הטוטונרו מפשיטת רגל. יש סבורים שכבר מאוחר מדי –נאפולי תהיה אלופה וה„אליבראטורי" ימצאו את הכסף כדי לכסות את החוב העצום שצברו.

משיחות עם אוהדי נאפולי מתקבל הרושם שלא חשוב הרווח הכספי – רק שלא יחטפו להם את מאראדונה... ■

ערב הכתרתה של אלופה חדשה באיטליה מדברים שם על כך שיד הארוכה של המאפיה הסיציליאנית הגיעה עד לכדורגל ■ תוכניותיה השתבשו במקצת, עקב הצלחתם של מאראדונה וחבריו ■ שתי ועדות חקירה פועלות שם עתה במקביל (מזכיר לכם, משהו?) כדי לבדוק מה קורה בדיוק ■ מה זה „טוטונרו" ומי הם ה„אליבראטורי" ■ תעלומת האירועים המוזרים שפקדו את כוכבי הקבוצה ■ בנאפולי חוששים שמא לא יחטפו להם...

דגלי־ענק של נאפולי וזרי נייר ססגוניים בידי אוהדיה בכל משחק. הכרזה (למעלה) אומרת: "פורצה נאפולי", תרגום: "קדימה נאפולי", היא הקריאה שמלווה את הקבוצה. אבל בכרזה גם נאמר: "דייגו לה־נוסטרה סטלה" ("דייגו, הכוכב שלנו") – אבל יש כאן רמז גם למושג "קוזה נוסטרה" ("העניין שלנו") המאפיין את פעילות המאפיה.

עוברים עלינו בעיניים

שניים אלו שיגעו מיליונים בכל העולם

משה לרר (לאס וגאס)

ענן הסיגרים והסיגריות הכבד, ניסטנ בחופה גדושת הזרקורים שניפרשה מעל לזירה המאולתרת של מלון "סיזרס פאלאס" בלאס־וגאס. בו דרק ("10") היפהפיה, בלבוש גוסח קאנטרי אמריקני, נכנסה ללימוזינה השחורה שציפתה לה, לא לפני שניפנפה לשלום לצבא מעריציה הלא־קטן. פרנק סינאטרה חזר עד מהרה לשולחנות הקאזינו. ווּפי גולדברג ("ג'ק פלאש המקפץ"), בלבוש זרוק, נתלתה על זרועו של בעלה, בעל פני־הילד וטלי סאבאלאס ("קוז'אק") חתם, בפעם המי־יודע־כמה באותו ערב, למעריץ/ה.

באותה עת, אני עושה דרכי בכיוון ההפוך. מנסה לשחות בים האנשים המציפים את חמש המדרגות המובילות אל הזירה. מבקש לחוש מקרוב את שמחת המנצח שוגר־ריי ליאונרד, שניות אחרי שסיים בנצחון את הקרב על הכתר במשקל בינוני עם מארווין האגלר.

פרשת האקדח

את דרכי חוסם הר־אדם. כתפיים – מטר מכל צד. שיער קיפודי, מאפיר־מלבין. עוד רגע ואני מזהה אותו: דון קינג. אחד המלכים בזירה המקצוענית. לפתע הוא נשמט לאחור, נוחת עלי בכל כובד משקלו. מעילו נפרם. גוש מתכתי מבצבץ מהכיס האחורי. אין ספק: אקדח.

למחרת קראתי דיווחים בעתונים. "בהתכתשות שאירעה אמש בין דון קינג לבוב ארום, נשמט לפתע אקדח מכיס מעילו של קינג. קצין משטרה שהיה במקום הפריד בין הניצים, אך לא רשם כל דו"ח בקשר לאקדח". גירסה דומה, פחות או יותר, הופיעה ברבים מן העתונים.

הכל יכול היה להיות טוב ויפה ובלי ספק סיפור גדול לעתונות. אלא שהסיפורים העסיסיים חסרו את האלמנט החשוב ביותר בדיווח: האמת. והאמת היא שבוב ארום, המפיק והמנצח האמיתי של הערב הזה בלאס־ וגאס (הכנסה בסביבות 100 מיליון דולאר), ראה את קינג עולה במדרגות והבהיל מיד את אנשי הבטחון לעצרו. הללו עשו כמצוות הבוס ומנעו מקינג כניסה לזירה. במהומה שקמה, נפרם מעילו של קינג וכך נתגלה האקדח. סר וזעף חזר הרוזן כלעומת שבא. לחיצת היד למנצח באה בשלב מאוחר יותר.

לא מכות, לא משטרה. שום דבר. תקרית מילולית, שיש לה אמנם רקע ובסיס, אך לא למעלה מזה. מה עניין האקדח לכאן? – לו הייתי קינג, כי אז

זה מול זה: האגלר (משמאל) וליאונרד. ... דווקא בשבח הקרב

גם אני נוקק לאקדח. בעולם הזה של האיגרוף, ובזירת ההימורים הגדולה בלאס־וגאס – כל אחד נזקק למשהו. קינג מהמר רק על בטוח. על האקדח.

מאוחר יותר, במסיבת העתונאים, הסביר בוב ארום, נשיא "טופ ראנק", החברה שהנפיקה את קרב־האליפות: "לאיש הזה (דון קינג) לא היתה כל נגיעה לקרב ולא היה לו מה לעשות בזירה. נקודה".

מורה נבוכים

מדוע בחרתי לספר על התקרית הלא־חשובה הזו לכאורה? – כי היא יכולה לשמש "מורה נבוכים" לזירת האיגרוף, למה שמתרחש בה ובעיקר סביבה.

נימה מסויימת של אכזבה יכולה להישמע בדברי. ואכן כך. היום, כאשר שואלים אותי אם אין תוצאות קרב זה או אחר נקבעות מראש – אין לי תשובה החלטית. בוודאי שלא אוכל לשים ידי על ספר התנ"ך.

העובדה שהקרבות האחרונים על התארים השונים נערכים בערי הימורים (לאס־וגאס, אטלנטיק־סיטי) אינה מדברת כל כך בשיבחו של הענף. הסיבה הרשמית – בערים הללו משלמים פחות מסים – מקובלת אמנם על בעלי עסקים. אך היא מקובלת גם על ה"בוקיס", מנהלי משרדי ההימורים הגדולים, שם אתה יכול להמר על כל דבר שבעולם.

לא צריך להיות חכם גדול, כדי להבין ששער של 1 ל־3 לזכות האגלר בקרב עם ליאונרד, יש בו משום לעג לרש ואף גרוע מזה. מה פירוש שער של אחד לשלושה? שים שלושה דולר על האגלר ותקבל ארבעה. שלושה שלך ועוד אחד. לעומת זאת – אם תהמר בדולר על נצחון ליאונרד, תקבל שלושה. אחד שלך ועוד שניים ממשרד ההימורים.

תשאלו, ובצדק: יחס כל כך נמוך לקרב שתוצאותיו, על הנייר לפחות, כאילו נקבעו מראש לזכות האגלר? הרי לאיש לא היה ספק שהאגלר "יחתוך" את ליאונרד, האיש שבחמש השנים האחרונות התייצב רק פעמיים בזירה. אך נראה שה"בוקיס" ראו אחרת את תוצאות הקרב. ואם לשפוט על פי התוצאות – הם צדקו...

גם העובדה שמושל מדינת נווארה הקים, בלחץ גורמים שונים, ועדת חקירה, אינה מדברת בשבחו של הקרב. אמנם – וגם זה היה צפוי – הוועדה מצאה שהכל התנהל כשורה, אך בכל זאת נותר טעם מריר בפה, טעם שלא היה בפינו בשעות שלפני הקרב, אחד המרוכבים ביותר בהיסטוריה של הענף.

היום שבו עזב מוחמד...

ממתי "נדד" עולם האיגרוף אל המשקל הקל יותר? – החל מאותו יום שבו תלה מוחמד עלי את הכפפות ולארי הולמס היה בבחינת אלוף הולך ונעלם. עולם הספורט חיפש זירה חדשה, משקל חדש, אליל חדש. אוטומאטית הופנה העניין אל עבר המשקל הבינוני, שם שלט ללא עוררין מארווין האגלר, האיש שהפסדו האחרון בזירה היה בשנת 1976.

ואכן, "מארוולס" (הנפלא) האגלר היה איש כלבבי. במגרותי שמורות כמה קלטות של איש הפלאים הזה. ראיתיו שוב ושוב ולא עייפתי לרגע. בחלומי הגרוע ביותר, לא יכולתי להעלות על הדעת שבבואי ללאס־וגאס, אמצא האגלר אחר, חלוד משהו, בלתי מוכן לקרב עם שוגר־ריי, האיש שהודיע כבר פעמיים על פרישה, לפני שהמיליונים קרצו לו בפעם השלישית.

קטונתי מלחדור פנימה לעולם האיגרוף ובוודאי שיש עוד פרטים רבים שאינם נהירים לי. אולם אחרי שנים כה רבות של מעקב אחרי העולם חסר הרחמים והאכזר הזה, למדתי שלא להאמין לאיש בשטח, עד כדי כך שאפילו תאריך לידתו של מארווין האגלר נמצא במחלוקת. יש הטוענים שהוא כבן 35, אך בתעודת הקרב שלו הוא מופיע כבן 32. לא שזה משנה לי כהוא זה, אך יש בכך להוסיף עוד נקודה שחורה לזירה.

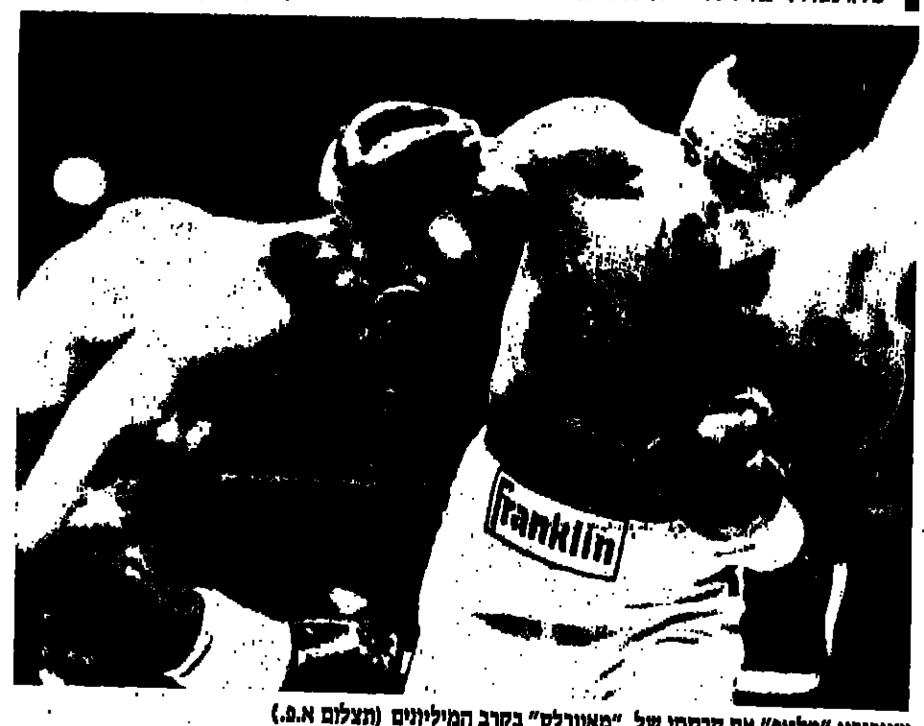
אינני מאמין, למשל, שרק שיקולים ספורטיביים הינחו אחד משלושת שופטי הנקודות שקבע נצחון לליאונרד בשיעור 118–110, לעומת שניים שקבעו 113–115 לכל צד. השופט המכסיקני חוסה גוארה שם עצמו ללעג כאשר רשם בטופס השיפוט 10 סיבובים לשוגר־ריי ורק שניים להאגלר. אפילו האוהד הגדול ביותר של שוגר־ריי לא היה פוסק כך.

לכן יש לי הרושם שהמכסיקני לא שם עצמו ללעג. הוא פשוט צחק מכולנו. כמובן שוועדת החקירה ניקתה אותו מכל חשד.

תורה לי שצוחקים ממני, שעוברים עלי בעיניים, שמשלמים סכומי־עתק לשני מתאגרפים שפניהם נותרו נקיים וגבות העיניים העדינות מאוד שלהם אפילו לא נפגעו. לא שאני צמא דם ורוצה לראות פנים נפוחות. רציתי לראות במהלך 12 הסיבובים "קבלות" וכיסויים לפדיון־של־ערב בערך של 23 מיליון דולאר, הסכום שהובטח לשני המתאגרפים, עוד בטרם נשמע הגונג הראשון. ואת זה, לצערי, לא קיבלתי, למרות שהקרב עצמו היה אולי אחד היפים והנקיים ביותר שבהם חזיתי.

אך ייתכן גם שבערב הזה ראיתי גם שניים

בעולם הזה של האיגרוף, כפי שהוא מתנהל כיום סביב שולחנות הקאזינו בלאס־וגאס או אטלנטיק־סיטי, לא הייתי שם ידי על התנ"ך ונשבע שתוצאות הקרב בין האגלר לליאונרד, הושגו ביושר. על פי מה שהתנהל בזירה – היה נצחונו של שוגר־ריי מוצדק. אך לך תדע...

שוגר־ריי "מלטף" את קרחתו של "מאוורלס" בקרב המיליונים (תצלום א.פ.)

מטובי השחקנים בזירה, עובדה שבוודאי הלהיבה רמיונם של כמה מן הבמאים המפורסמים שהיו אורחי הערב.

בפיז'מה של משי

בעבר נהוג היה לומר שמתאגרף טוב הוא מתאגרף רעב. כיום, כאשר המיליונים נזרקים ברחובות לאס־וגאס ואטלנטיק־סיטי, זה כבר לא תופס. האגלר ושוגר־ריי אינם רעבים ללחם. שניהם ישנים כיום בפיז'מת משי, קשה מאוד להיות מתאגרף טוב בפיז'מת משי, אך קשה שבעתיים לעבור אימונים מפרכים לאורך שנה כאשר אתה יודע שיש לך ממה לגמור את החודש. שאלה כמו "למה אני צריך את זה?" – אינה עולה אפילו על דל השפתיים. פרט לכך: ההחלטה אינה תמיד רק של המתאגרפים. יש כה רבים המושכים בחוטים עד כי אתה, מארווין הגדול או שוגר־ריי המתוק, אין לכם כמעט זכות דיבור. האחים פאטיונלי הם הפטרונים של מארווין ואנג'לו דאנדי, האיש שמאחורי מוחמד עלי, הוא הבוס של שוגר־ריי.

רק עדת מכורפים של 1100 איש, ולצערי הייתי שותף לעניין, יכולה לסגע 350 מיליון צופי טלוויזיה בעולם כולו. עד היום אני חושב כמה חטאה התקשורת שהעניקה לקרב הזה את כל הסופרלאטיבים שבעולם, ואינני מצליח להבין על מה ולמה.

עולם האיגרוף של היום שונה בתכלית ממה שהיה לפני 15–20 שנה. אז, בשנות השישים והשבעים, ידעתי בדיוק מי הוא מי בעולם הזירה. היום – מרוב עצים והתאחדויות, לא רואים את היער.

גם הק.ג.ב....

שלוש התאחדויות איגרוף חולשות כיום על הענף. "מועצת האיגרוף העולמית" (W.B.C), "התאחדות האיגרוף העולמית" (W.B.A.) ו"התאחדות האיגרוף הבין־לאומית" (I.B.A.). לכל התאחדות – אלוף וסולם דירוג משלה. רק לעתים רחוקות מוכר מתאגרף בידי שלוש ההתאחדויות. הסיבה פשוטה: כסף. שלוש התאחדויות "מייצרות" אלופים רבים וקרבות רבים על התואר. נוצר מצב שאין לך כיום מומחה איגרוף ברחבי ארה"ב שמסוגל לנקוב בשמותיהם של כל אלופי ההתאחדויות השונות.

העליתי את הנושא שעה שהייתי אורח תכנית הספורט הפופולארית בתחנת הרדיו WABC. הודיתי שאין אני בקיא די הצורך בדירוגים השונים של שלוש ההתאחדויות. על דרך הלצון, הוספתי שרצוי היה לצרף עוד שלוש התאחדויות ונקבתי בשמותיהם של C.I.A, K.G.B. ו־ M.I.5. איש לא יבחין בהבדל כלשהו, הוספתי.

דרך ארוכה מאוד עבר האיגרוף מן הימים של ג'ק דמפסי, ג'ו לואיס וענקי־זירה אחרים. דומה שמוחמד עלי היה האחרון שידע לשלב את כל התכונות והמאפיינים המיוחדים שכה חיוניים לחיי זירה, מה שנעשה היום בתחום זה – לקוח מסרטוני המערב הפרוע.

ואולי לא במקרה נבחרה לאס־וגאס לעיר שבה אפשר להמר על הכל. גם על האיגרוף. ■

פרטים: „מועדון מטיילי מעריב" מערכת „מעריב", רח' קרליבך 2, תל־אביב, טל. 03-439207 פתוח ברציפות בין השעות 8.30 עד 18.00

מועדון מטיילי מעריב

טיולי קיץ 1987

לגלות עולם נסתר עם מדריכי נאות הככר

- **תורכיה – מערב ומזרח.** 10-18-19-20 יום
- **יוגוסלביה – איטליה.** 16-18-19 יום.
- **יוגוסלביה-הונגריה-אוסטריה.** 17-18-23 יום
- **פולין – הונגריה.** 15 יום.
- **ספרד – פורטוגל והפירנאים.** 15-20-21 יום
- **דרום אמריקה.** 20-23-32 יום.
- **ספארי בקניה.** 9-16-23 יום
- **סקנדינביה.** 18 יום.
- **המזרח הרחוק.** 30-35 יום.

לחובבי טבע, אמנות או תיאטרון.

טיולים בדגש מיוחד.

בצד טיולינו המקיפים לכל היעדים אנו מקיימים סידרת טיולים מיוחדת המפורסמת בחוברת נפרדת. במידה ואת/ה מעונין/ת באחד מטיולי הדגש שלנו פנה/י אלינו ונשלח לך אותה.

שובר לקבלת מידע מפורט

לכב' "מועדון מטיילי מעריב"
מערכת מעריב, רח' קרליבך 2
תל־אביב – 67 132

אני מעוניין/ת בחוברת מפורטת על טיולי הקיץ 87 ליעד ________
שם: ________
כתובת: ________
____
מיקוד: ________
טלפון: ________

- מסלולים בלתי שגרתיים
- בחוג מטיילים מובחר

טיול סופשבוע לאילת

14 עד 17 במאי 1987

4 ימים (3 לילות),
לינה במלון מוריה
חצי פנסיון, הדרכה והסעה

★ למעוניינים:
חדרים על בסיס ארוחת בוקר בין התאריכים 10 ל־14 מאי 1987, במחיר 52 ש"ח לאדם בחדר זוגי

ל"ג בעומר ב„נוף קטיף"

15 עד 17 במאי 1987

לרוצים ליהנות מנוף מיוחד, ים כחול וחולות זהב, אנו מציעים נופש באוירה מסורתית, עונג שבת, קומזיץ ענק במוצ"ש, שירה בציבור ומפגש עם העיתונות בכפר הנופש החדש בגוש קטיף.

2 לילות בבונגלוס משופרים, (עם שירותים צמודים), המתאימים ל־4 נופשים ו־5 ארוחות.

סמינר מיוחד בשיתוף עם „שרשים"

"מהאסיים ועד נטורי קרתא"

תולדות הכתות היהודיות

הסמינר מיוחד, שיתקיים באילת, ב־10–13.5.87, יא'–יד' באייר תשמ"ז.

משתתפים:
★ פרופ' משה אידל
★ הרב לייבלה ויספרש
★ ד"ר חננאל מאק
★ ד"ר מנדלס דורון
★ פרופ' מנחם פרידמן
★ ד"ר אבי רביצקי
★ מר אברהם שוורץ

קורס גלישת צוקים ב„מצוקי דרגות"

„מועדון הזמר" עם אפי נצר

ניפגש שוב ביום רביעי, 6.5.87, בשעה 21.00 ב"בית ציוני אמריקה" רח' דניאל פריש 1, תל־אביב

אמנים אורחים: **אורנה ומשה דץ.**

- כרטיסי הנחה למטיילים ותיקים של "מועדון מטיילי מעריב" (טל' 03-439207).
- הזמנה מוקדמת של כרטיסים בקופת "בית ציוני אמריקה" (טל' 03-259341).

חופשת שבועות בירושלים

במלון לרום
(חמישה כוכבים)

2 עד 6 ביוני 1987

סיורים בירושלים והסביבה, פגישה עם העתונות,
חצי פנסיון
מזנון חג: גבינות ויין, ארוחות ערב חג ושבת חגיגיות.

בתי עץ וקרוואנים בכפר הנופש של כפר חיטים, הצופה אל הכנרת, באמצע ובסוף שבוע.

שישו שכטמן

אתנחתא אנגלית

שלושה שבועות לפני סיום הליגה אצלנו, ותחילת עונת הכדורגל האוסטרלי בטוטו, השבוע בטוטו המחזור הוא על הליגות האנגליות. ההפסקה היא בגלל משחקי הפועל, או, אולי, כדי לתת לאוהדי בית"ר ירושלים זמן להכין את החגיגות.

כמו בארץ, גם באנגליה, העובדות בצמרת הליגה כבר נקבעו: אברטון אלופה וליברפול סגנית. בתחתית, משם יורדות 3 קבוצות, עדיין המאבק החריף נמשך. בהתאם למסורת הכדורגל האנגלית, גם קבוצות שגמרו את העונה מבחינתן, יישחקו עד הדקה ה־90 במחזור האחרון בכל המרץ. נראה אם זה יעזור לנו בטוטו.

1. ארסנל – נוריץ': כבר המשחק הראשון קשה לניחוש: נוריץ' לא הפסידה בחודש האחרון, ארסנל בעונתה הטובה ביותר בשנים האחרונות תנסה לתפוש מקום שלישי. תיקו 1–1 בסיבוב הראשון, ומשולש ראשון בטופס.

2. צ'ארלטון – ק.פ.ר: גם משחק זה הסתיים בתיקו (0–0) בסיבוב הראשון. צ'ארלטון השיגה רק נקודה בשלושת משחקיה האחרונים, ושקועה עמוק בתחתית. ק.פ.ר. חטפה שביעייה בשבת האחרונה. עוד משולש.

3. קובנטרי – סאותהמפטון: הקבוצה הביתית ניצחה בשבת האחרונה את ליברפול, ומשחקת השנה כדורגל מצוין. גם מיקומה בטבלה מטעה, מאחר וחסרים לה 2 משחקים. גם אם יעמוד שילטון בשער, לא יצליח למנוע ניצחון ביתי. 1.

4. אברטון – לוטון: השבת יהיה בליברפול משחק ההכתרה של האלופה החדשה, והאיצטדיון יהיה מלא כצבעי הכחול של אברטון. לוטון תיתן להם קרב אמיתי: הקבוצה לא נוצחה ב־3 המחזורים האחרונים, וגם בסיבוב הראשון ניצחה 1–0. 1, x.

5. מנצ'סטר יונייטד – אסטון־וילה: מפגש בין שתי קבוצות, כאשר לשתיהן היתה השנה עונה רעה מאוד: היונייטד במרכז הטבלה, אסטון־וילה, לשעבר אלופת אנגליה, בדרך לליגה השניה. המארחים הפסידו השבתבבית, הפסד ביתי שני רצוף, 2–3 לניוקאסל בסיבוב הראשון. 1, x בטוט השבת.

7. אוקספורד – לסטר: פחות ממשולש לא יספיק בקרב התחתית הזה. ל־2 הקבוצות 3 הפסדים רצופים במחזורים האחרונים. מי שינצח, יישאר בליגה, ומי שיפסיד – כנראה ירד.

8. שפילד ונסדי – ווימבלדון: הביתיים זכו השבת בניצחון אסטרונומי – 1–7 על ק.פ.ר, ונחלצו כמעט מהתחתית. ווימבלדון קבוצה טובה גם־כן, וניצחה השבת את היונייטד במנצ'סטר. מאחר והאורחים ניצחו בסיבוב הראשון (3–0), הגיע התור הקבוצה הביתית. 1.

9. ווטפורד – טוטנהאם: "התרנגולים" מלונדון איבדו השבת גם את הסיכוי התיאורטי לזכות באליפות, וראשם נתון למשחק גמר הגביע הצפוי להם בעוד שבועיים. ווטפורד תנסה לגמול על ההפסד (2–1) מהסיבוב הראשון. 1, x.

10. ווסטהאם – מנצ'סטר סיטי: למרות שהאורחים כבר ירדו, אנחנו מנבאים להם ניצחון השבת, כמו בסיבוב הראשון (1–3 לסיטי). ווסטהאם לא ניצחה כבר חודש, הפסידה לאחרונה בטבלה 0–4 לפני שבועיים. הסיטי היתה הקבוצה היחידה מהתחתית שצברה נקודות השבת. 2 בטוטו.

11. ברייטון – לידס: פעם זה היה מפגש בין 2 קבוצות מן הליגה הראשונה. ברייטון ניצחה בשבת שעברה, לידס הפסידה, ושום תוצאה לא תפתיע השבת.

12. אולדהאם – בלקבורן: אולדהאם טיפסה למקום השלישי בליגה השניה, שממנו עולים לליגה הראשונה, ולא תפסיד השבת במגרשה הביתי. 1, x.

13. דרבי – פלימות: אם הייתי השבת באנגליה, הייתי הולך לראות משחק זה. שתי הקבוצות מובילות את הליגה, והבטיחו את עלייתן לליגה הראשונה. 1–1 בסיבוב הראשון, המון כדורגל ושמחה במגרש בשבת, ומשולש בטופס הטוטו.

14. איפסוויץ' – רידינג: איפסוויץ' במגרשה משיגה השנה את מרבית נקודותיה. גם בשבת ניצחה 3–0 חלק לאורחים לא יהיה מה לעשות. 1 סולו.

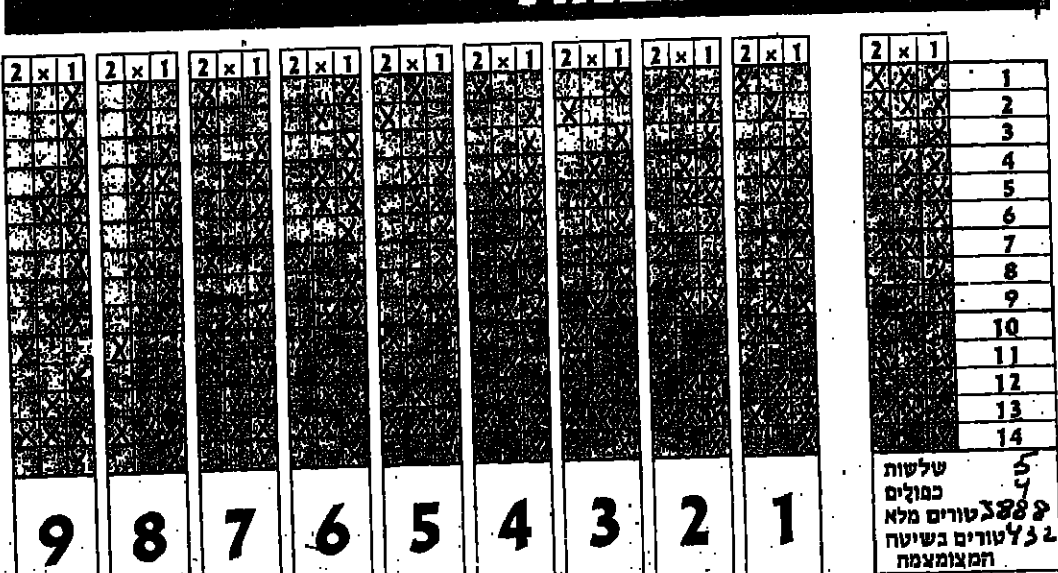
הטבלה – לאחר משחקי שבת

הצעות השבוע

שיטות מלאות

	סולידי	הפתעות	הגיוני	לעשירים
שלשות	1	1	1	3
כפולים	4	6	8	4
טורים	16	64	256	432

שיטה מצומצמת

שלשות 5, כפולים 4, 3888 טורים מלא, 324 טורים בשיטה המצומצמת

הופיעה – מהדורה שניה „קישוטי־מזון"
מאת: טובה ארן
ספר שכולו יופי וחן, ספר המאגד בתוכו שיטה חדישה ואסתטית ליופי השולחן.
להשיג בחנויות הספרים ובספריות מעריב
ת"א – דרך פ"ת 72א'
חיפה – בן־יהודה 29
באר־שבע – קק"ל 90
ספרים מבית טוב. ספרית מעריב

קורס גלישת צוקים ב„מצוקי דרגות"
7 עד 9 במאי 1987
קורס בסיסי, במדבר יהודה, הפותח צוהר אל עולם גלישת המצוקים. לא נדרש כל ידע מוקדם או מאמץ גופני מיוחד.
פרטים והרשמה: „מועדון מטיילי מעריב", רח' קרליבך 2, ת"א 03-439207.
מועדון מטיילי מעריב

אלכס דורון

הבום הכלכלי של הליגה

לפני כ־6 שנים היתה ליגת הכדורסל הטובה ביותר בעולם במשבר כלכלי חריף, והיה חשש שלא מעט קבוצות יתפרקו ■ נציב הליגה, דייויד סטרן, הכריז על תכנית כלכלית חדשה, שבבסיסה היו הקטנת כמות שידורי הטלוויזיה הישירים, קביעת משכורות גג, ונוסחה מתמטית אשר חילקה בין המשתתפות בפרויקט את הרווחים ■ התוצאה, בניגוד לתחזיות הפסימיסטים: עליה מרשימה ברווחים, והצטרפות צפויה של עוד ארבע קבוצות בשנתיים הקרובות

שלב הפליי־אוף בעיצומו, וסידרה חדשה של שיאים אישיים וקבוצתיים מובטחת לכל אלו שה־נ.ב.א. מרתק אותם. אבל השיא המשמעותי ביותר נקבע דווקא ביציעים ולא בין הסלים – שיא הקהל. יותר מ־12 מיליון – ליתר דיוק, 12,065,351 – צפו כ־82 משחקיהן של כל אחת מ־23 הקבוצות שבליגה, לעומת 11,214,88 בעונה שעברה. זו העונה הרביעית ברציפות שמספר הצופים עולה באורח משמעותי משנה לשנה. השנה שיעור הגידול הוא ב־7.6 אחוזים לעומת אשתקד, ופירוש הדבר – הגדלת הכנסותיהן של הקבוצות.

אין פלא איפוא שה'כום' הזה מעורר את הגדלת מספר החברות ב־נ.ב.א. ואמנם, לפני ימים אחרים אישרה הנהגת הליגה את הצטרפותן של ארבע קבוצות חדשות, בהדרגה. "שארלוט ספיריט" ו"מיאמי היט" יצורפו ל־נ.ב.א. לקראת עונת 1988/9, "מינסוטה טימברוולבס" נציגת מינאפוליס ו"אורלנדו מג'יק" – שנה לאחר מכן. כבר נקבעה המתכונת המיוחדת שמאפשרת לכל קבוצה חדשה להצטייד בשחקנים, כאשר כל אחת מחברות הליגה תוותר למען החברה החדשה על שחקן אחד, וגם תסייע לה בגיוס מהקולג'ים. עוד נקבע, כי בסבב מיוחד במינו יצורפו הקבוצות לתת־הבתים של הליגה. למשל: שארלוט תשחק בעונה הראשונה בתת־הבית האטלנטי, יחד עם בוסטון ופילדלפיה, ואילו הקבוצה ממיאמי בתת־הבית המערב התיכון, כאשר סקרמנטו קינגס תוזז ממנו לתת־הבית הפאסיפי. כעבור שנה ישחקו שארלוט ומינאפוליס במערב־התיכון, אורלנדו בבית המרכזי ומיאמי בתת־הבית האטלנטי. שנה לאחר מכן, ב־1991, יוזזו מינאפוליס ואורלנדו למערב־התיכון, שארלוט תשחק במרכז, ומיאמי תישאר באטלנטי. ב־1992 מיאמי ואורלנדו ישתייכו לאטלנטי, שארלוט למרכזי ומינאפוליס למערב־התיכון.

בין השאר – יזמים גם מקנדה

בנוסף לארבע קבוצות המשקיעים, שכבר הציגו ערבויות כספיות ברורות להפעלת הקבוצות החדשות, מנסים עוד יזמים ומשקיעים להצטרף לליגה, ביניהם קבוצה מטורונטו, קנדה. כל קבוצה חדשה נדרשה לשלם דמי כניסה לליגה בסך 32.5 מיליון דולר (תחילה דובר על 25 מיליון, אבל ראשי הליגה ונציגי הקבוצות החליטו על החמרה בעניין הזה – והיוזמים לא נבהלו ושילמו...)

לכל הקבוצות החדשות כבר יש אולמות. זו ממינסוטה/ מינאפוליס תשחק באולם שתכולתו 18 אלף איש, אבל אם לא יושלם במועד, תקיים את משחקיה במטרדום, אולם של 26 אלף, שבו משחקים בייסבול ופוטבול. האולם של שארלוט, הקולוסיאום החדש, בבנייה, ובו יהיו יותר מ־23 אלף מושבים. כבר החלו שם במכירת כרטיסי מנוי למשחקיה של הקבוצה החדשה. בתוך שבועיים נמכרו כמעט 14 אלף (!). למיאמי אולם בבנייה שבו יהיו כ־15 אלף מקומות והאולם החדש של אורלנדו, שגם בו 15 אלף מושבים ייפתח בספטמבר בשנה הבאה.

ראשי ה־נ.ב.א. יודעים היטב כי העסקים שלהם משגשגים עתה, כפי שלא שגשגו מעולם. רק מדיניות מתוחכמת מאוד הביאה לכך. ראשי הליגה אימצו מדיניות המוגדרת במילים: Less is better, בכל הנוגע להתקשרויות כספיות עם רשתות הטלוויזיה. במלים אחרות: בניגוד לפוטבול והבייסבול המציגים מדי שנה דרישות מאיימות כבואם לחתום על הסכמי שידורים, ה־נ.ב.א העדיפה להגביל עצמה בתביעות. כאשר מונה דייויד סטרן כנציב הליגה, שודרו מדי עונה 120 משחקים ברשתות הטלוויזיה הארציות בכבלים, ורשת סי.בי.אס. נהגה לשדר באורח קבוע משחקים בימי ראשון. סטרן הפחית את מספר השידורים הארציים ל־55 בעונה, וגם הגביל את מספר הרשתות המשדרות לרשת כבלים אחת, ה־W.T.B.S מאטלנטה. התוצאה: במקום מדיניות ההיצף שהיתה קודם לכן, יש כיום עלייה במספר הצופים המסרקנים לראות את המשחקים. יש פחות שידורים, אבל יש יותר צופים, וההתעניינות עלתה כדי 12 אחוזים לעומת העונה שעברה. קו העליה נשמר כבר שלוש שנים. מכיוון שעלה מספר הצופים – המרד החשוב ביותר בעיני הרשתות – יכלה הנהגת הליגה להציג עמדה חזקה יותר במו"מ עם הרשתות שעמן היא קשורה, בעת שחידשה את החוזים השנתיים או הרב־שנתיים. החוזה הקודם עם סי.בי.אס היה לארבע שנים, והרשת שילמה עבורו 88 מיליון דולר בעד זיכיון השידור. כיום החוזה לארבע שנים עם סי.בי.אס. הוא ע"ס 173 מיליון דולר, ואילו החוזה עם רשת הכבלים מאטלנטה, שהוא רק לשנתיים, עלה מ־20 מיליון ל־25 מיליון דולר, עתה. מי הרוויח ממדיניות זאת? ה־נ.ב.א. בלבד. ההכנסות מהחוזים מתחלקים על פי מפתח מורכב מאוד בין כל הקבוצות החברות בליגה.

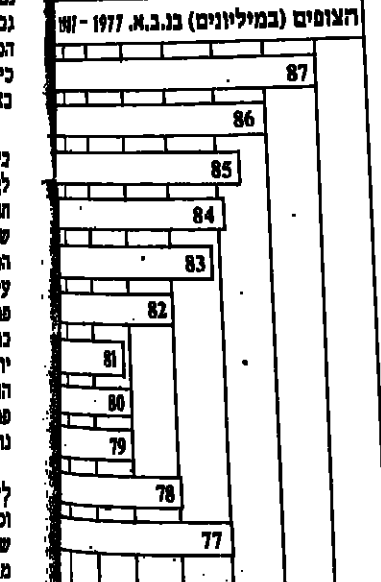
גם מדיניות תקיפה לגבי משכורות השחקנים הוכיחה עצמה – כיוון שיחד עם המדיניות המתוחכמת מאוד כלפי הטלוויזיה, היא איפשרה ל־נ.ב.א. להתאושש במהירות מן הנסיגה שחלה אצלה רק לפני ארבע שנים, נסיגה שאיימה על קיום הליגה ועל מצבן של כמה קבוצות שעמדו על סף התפרקות והתחסלות. עתה מדברים כמה שקרוי החוגים העסקיים של הספורט, ב'רנסאנס הכלכלי של הנ.ב.א'.

סטרן צפה כי יהיו קשיים ליישם את מדיניותו, אבל ניבא כי כאשר תחול התייצבות ושיפור במצב – כפי שאכן אירע – יעדיפו שחקני הכדורסל לעבור בליגה הזאת, ולא באחרת, וגם טיב המוצר ישתפר. אלו היו מלים של איש עסקים ולא של מומחה לספורט, ובכל זאת – הוכיחו עצמן מעבר לכל ההערכות הפסימיות המוקדמות.

ההכנסות ברוטו של הליגה עלו בתוך שש שנים מ־120 מיליון דולר ל־250 מיליון. השכר הממוצע עלה בפרק הזמן הזה מ־260 אלף דולר לשנה, לכמעט חצי מיליון, שנה.

עליה של יותר מ־100 אחוזים

עונת 1982 היתה עונה שחורה מאוד ל־נ.ב.א. היא הגיעה אז למצב קריטי במאבק הקיום שלה, ובמלחמה על ליבו של הקהל האמריקני. באותה עונה התכנסו בעליהן של 23 קבוצות, ונתבקשו להכריע אם לסלק מתוכם ארבע קבוצות, כדי להקטין בהוצאות ולהחיות את הליגה. המצב נראה חשוך

כי בנוסף לארבע עמדו להימכר עוד שתיים לבעלים חדשים, היו ההערכות כי מספר המוצעות למכירה היה מגיע בסופו של דבר לעוד ארבע. הבעיה היתה שלא נמצא להן קונה, אנשי עסקים ברחו מהליגה כמו מאש. אבל אז הוצאה תוכנית ההבראה הקפדנית, ושום קבוצה מה־23 לא חוסלה, ואף אחת לא נמכרה (אף כי היו החלפות בעלים). אחר הסודות להצלחה היתה ההחלטה, ראשונה מסוגה באותם ימים, של חוזה קולקטיבי והתחלקות בהכנסות. אז נקבעה תיקרת שכר על פי נוסחה מתמטית, ולכל קבוצה נקבע סכום גג בהוצאות על משכורות לכל שחקניה (והיתר לחלוקה פנימית). ב־1983 היה סעיף השכר בשיעור מכסימלי של 3.2 מיליון דולר, ואילו העונה הוא כבר 4.95 מיליון. בהתאם להסכם, מותר לכל קבוצה לשלם לכמה שחקנים ותיקים מבין הכוכבים הגדולים משכורות גבוהות מאוד, אבל הסך הכל של ההוצאה הזאת מחייב כל קבוצה (לגדולות, כמו בוסטון, פילדלפיה והלייקרס יש היתר לתשלומים מיוחדים נוספים, שמעלים במידה מעטה את הגג שנקבע להן). בדרך זו נבלמה ההשתוללות בשכר הכדורסלנים, אבל עם זאת, ישנם שחקנים שמדי שנה מקבלים שכר גבוה יותר מאשר בשנה שקדמה לה. המתכונת שנקבעה ב־נ.ב.א. נלמדת כיום בכמה פקולטות למינהל עסקים באוניברסיטאות החשובות של ארה"ב.

מחקר מיוחד על הצלחת ה־נ.ב.א. ביצע לא מכבר פרופ' רוג'ר נול, כלכלן בכיר במיכללת סטאנפורד המתמחה בעסקי הספורט. "הבעלים הקודמים של הקבוצות לא ידעו כיצד לנצל את המצב כדי להרוויח יותר. הם היו שקועים במלחמה ביניהם, ובמירדף בלתי פוסק לעשיית כסף ללא מחשבה. החבורה הנוכחית שמנהלת את הליגה יודעת כיצד להפיק יתרונות מהמצב הנוכחי, הבריא יותר לכולם" – אמר פרופ' נול בהרצאה, לא מכבר באולקנר, קליפורניה.

השיטה של סטרן היתה ברורה: לעשות את הליגה אטרקטיבית יותר – וכך התחוללה ההתאוששות הכלכלית של הכדורסל המקצועני. הנהגת הליגה מצאה דרך לעניין אנשי עסקים, שבעבר לא התעניינו כלל בהשקעות בספורט, להכניס כספים ולהיות שותפים בקבוצות. האחים מאלוין והרברט סימון, יהודים, נכנסו כשותפים עד שרכשו בעלות מוחלטת על קבוצת אינדיאנה פייסרס. האחים ג'ורג' וגורדון גונד, מולטימיליונרים, נטלו את הבעלות על קליוולנד קאוואלירס, שנקלעה לפני כמה שנים למצב קשה, עד סכנת התמוטטות. ג'ים פיצג'ראלד ודן פינאן, לשעבר בעלי מילוואקי באקס, צירפו העונה לרשימת עסקיהם את הגולדן־סטייט ווריורס. היהודים האחרוי ראטנר ומארווין וולפנסון הם בעליה של הקבוצה החדשה ממינאפוליס, וטד האריסון עומד בראש היוזמים להקמת הקבוצה החדשה במיאמי, כשמאחוריה עומדת רשת טלוויזיה מקומית ותעשיין הצבעים המיליונר רופון.

מכירת זכויות למדינות אירופה

בנוסף לחוזים המיוחדים במינם עם רשתות הטלוויזיה, גדלו רווחי ה־נ.ב.א מפירסום וממכירת קסטות ווידיאו של משחקים מוקלטים. בנושא קידום המכירות והפירסום, עוסק כיום צוות של 35 מומחים, וההכנסה השנתית עלתה בתוך שלוש שנים ממיליון לשמונה מיליון דולר. כדי למכור את הכדורסל בדרך אטרקטיבית לקהל, הונהגו התחרויות השנתיות המסקרנות לקביעת מלך המטביעים (דאנק), הצלף מרחוק ועוד תחרויות על בסיס אישי. הפרסים הכספיים, בסדר גודל של עשרות אלפי דולרים לכל תחרות, מוענקים על־ידי חברות שונות. מלך הדאנק מקבל את הפרס שלו מחברת גאטורייד. הצלף מתחום שלוש הנקודות – מחברת התעופה 'אמריקן איירליינס'. הכדורסלן המצטיין של העונה, בסיכום משוקלל של כל הישגיו (קליעה, ריבאונד, אסיסט, חסימות, חטיפות) מקבל פרס מתנת יצרני סכיני גילוח 'שיק'. חברות שונות נלחמות כיום ביניהן לקבלת חסות על התחרויות הללו, ועל פרסים אישיים לשחקני העונה, למאמן העונה, ל"רוקי של השנה" לשחקן היעיל ביותר" וכו'.

הבום התפשט, והשנה הצליחה ה־נ.ב.א. למכור לאיטליה, צרפת, ספרד ומדינות נוספות זכויות שידור של משחקיה. 30 מדינות משדרות משחקים באמצעות לוויין, מדי שבוע – 35 עד 50 משחקים בעונה – ובעד השידור משלמות כסף טוב מאוד.

"עתה נשואות פנינו למשוך לתצרוגות הכדורסל את התעניינותן של הנשים, ואם יגדל מספרן בקהל חובבי המשחק, נראה בכך את הצלחתנו הגדולה ביותר והחשובה ביותר בשנים הקרובות", סיכם דייויד סטרן את הערכותיו לבאות, בראיון שהעניק לא מכבר לעיתונאי ויליאם מאריי, בלוס־אנג'לס. זה נראה כפרוייקט הבא של ה־נ.ב.א. ■

הנציבים. דייויד סטרן (משמאל), נציב הנ.ב.א. כיום, מי שלזכותו נזקפים חידושים רבים בתחום הניהול הכלכלי של הליגה ולארי אובראיין הקומיסר הקודם, שבסוף תקופת כהונתו החלה ההתאוששות

בשכונה מטפחים עכשיו "מלך חדש"

אבל עתה רוצים לראות שם "מלך בכדורסל" ■ לבני־יהודה יש כיום 15 קבוצות בליגות השונות ו־3000 ילדים בביה"ס לכדורסל ■ כשאומרים יש עתיד – מתכוונים לשכונת התקווה

צבי גלפרין

בני יהודה איננה רק קבוצת הכדורגל של "הזהובים" משכונת התקווה, זו שיש לה שוק בדרום תל־אביב. בני יהודה זה גם כדורסל ודווקא מעולה, המצוי עתה בקו התפתחות והתקדמות מתמשך.

מה שהחל לפני יותר משבע שנים כחוג, במסגרת המתנ"ס המקומי ב"בית דני", ע"ש דני מושביץ' ז"ל, והתבסס על משחקים פנימיים או השתתפות באליפויות המתנ"סים של ת"א – נעשה מועדון כדורסל לתפארת. מאחורי היוזמה לעשות את המתנ"ס לאגודת כדורסל, עומד רווקא כדורגלן־לשעבר, ומאמן כיום – אברהם לב, שהיה רכז הספורט במתנ"ס. יחד עם דוד וקנין השאפתן, שביקש להוכיח שניתן להביא את הכדורסל לשכונה – קם והתפתחה האגודה. וקנין היה ממקימי קבוצת הכדורסל של שכונת רמת ישראל, הדומה במהותה לשכונת התקווה. הוא הביא איפוא משם כמה רעיונות ברוכים ויישם אותם ב"בית דני".

כיום יש לבני־יהודה 15 קבוצות כדורסל שפועלות בליגות השונות – שמונה של בנות ושבע של בנים. הפירוט: ארבע קבוצות של קט־סל, שתי קבוצות ילדים וקבוצת ילדות אחת, קבוצת נערים ושתי קבוצות של נערות, קבוצת נוער המופיעה בליגה הארצית, שתי קבוצות של בוגרים בליגה ב', קבוצת נשים בליגה א' ועוד אחת בליגה הלאומית. נוסף לכך יש במועדון, הפועל כבר שבע שנים במסגרת של אגודה, בית־ספר לכדורסל שבו – שימו לב: 3000 (!) ילדים. הפעילות במסגרת זו פרוסה על פני שלושה סניפים – בביה"ס "כפיר", ב"רוקח" וב"נווה אליעזר". המרכז הוא "בית דני". וההנהלה פועלת בשיתוף עם אגודת בני־יהודה.

רגש מיוחד ניתן לצד החינוכי של דור העתיד. כל באי המועדון ובית הספר לכדורסל נהנים מעזרה בלימודים, ממדריכי "בית דני". להורים חלק נכבד בקידומו של המועדון, וועד ההורים משתף פעולה באורח מתמיד. ההורים מתמקדים בנושא החברתי ותורמים לפעילויות הנוספות, מעבר לכדורסל שמתקיימות באגודה – כמו אימון משותף לילדים והורים. צוות ההדרכה מתבסס על כוחות מקומיים שהוכשרו לכך. כולם עברו לכל הפחות קורס מדריכי כדורסל.

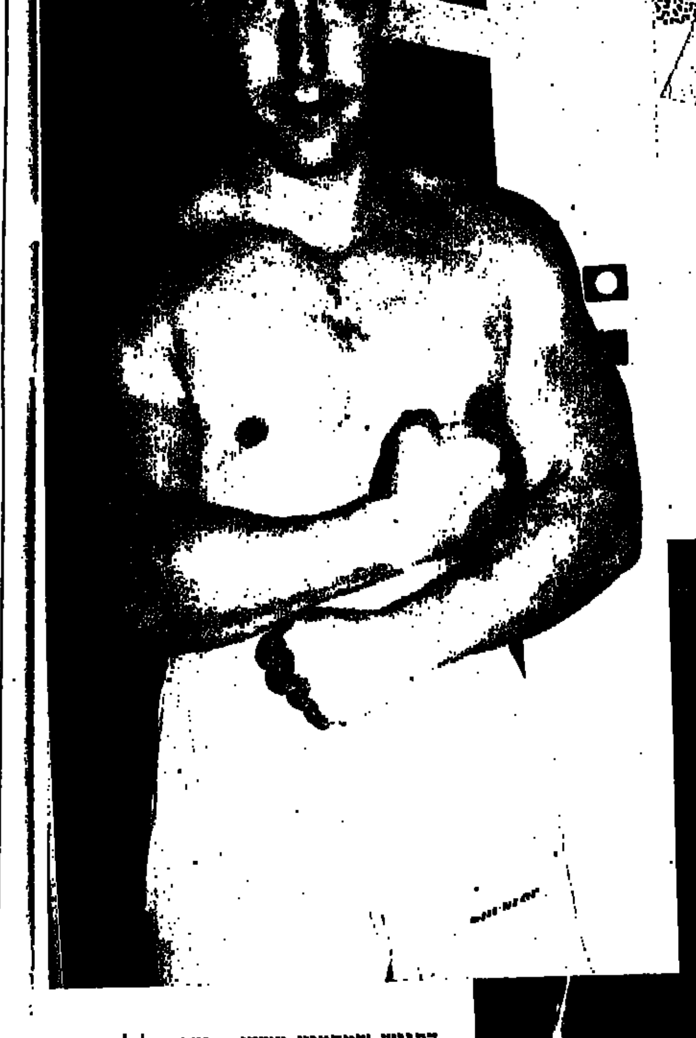
עתה אומרים בשכונת התקווה: האם יקום לנו "מלך חדש", (אחרי "מלך הכדורגל" אהוד בן טובים) – והפעם אולי מהכדורסל? – ימים יגידו... ■

בני יהודה (ליגת הילדים מחוז שפלה). עומדים מימין: אורי פלת, אלי מזרחי, יהודה אליהו, חנן ביתן, גיל חבה. מאמן ראובן זקס. יושבים: יוסי עזיז פורג, אבי אלדד, נסים שקלי, דוד חרביב (קפטן).

ירון אפשטיין משלב פעילות בקאראטה, ג'ודו ו"בודי־בילדינג", היה "מר ישראל" ונשלח לתחרות "מר עולם" בקהיר, שאותה החמיץ עקב הרעלת קיבה ■ עתה מפתח קריירה חדשה בתחום הזמר

למטה: ירון אפשטיין בהופעה ב"מקום בחוץ". משמאל: "עושה שרירים" בסאלון (צילומים: צביקה ישראלי)

ברוריה ביגמן

כתשריר השרות בטלויזיה, לקידום מכירת תמרים, מככב בביצועי שכיבות־סמיכה וזלילת תמרים, גוש של שרירים. ירון אפשטיין (86 ק"ג, 1.81 מ') לשעבר "מר ישראל", בעל חגורה שחורה בג'ודו ובקאראטה. יש לו רקורד עשיר בתשדירי שרות. סימל בריאות בתשדיר האשכוליות השנוי במחלוקת והיה "גורי", הקמע של משחקי המכביה ה־12.

ירון, ספורטאי רב־גווני ואמן במה, קארטיסט וג'ודוקא – וגם זמר בעל קול מלוטש מאד.

לא מכבר רץ במצעד הפיזמונים העברי שירו "רק השיר יודע את הדרך", שכתב למענו שייקה פייקוב ושעובד בידי ננסי ברנדס. יחד עם שיר נוסף, "בואי נרקוד", הוציא אפשטיין תקליט ראשון. אוהב לדבריו את השירה ומלהיב בערבי שירה ב"קומקום" התל־אביבי, וב"מקום בחוץ" שבחוף תל־ברוך, עם רפרטואר מגוון של שירי ארץ ישראל.

ילד פלא בחולדה

אפשטיין, 33, הספיק הרבה בחייו. גיוון ניפלא את אהבתו לספורט עם האהבה לזמר. גדל בקבוצת חולדה. הוריו הירושלמים, שעבדו קשה מאד למחייתם, העדיפו שיתחנך שם. היה "ילד פלא". הלך קילומטרים על ידיו בין שבילי המשק, הלהיב בתרגילי אקרובטיקה והופיע כזמר בחתונות של בני המקום. מעולם לא ידע מה יתבקש לתרום, ולכן שמר על כושר גבוה, בשני התחומים. בסיום לימודיו בבית־הספר היסודי, חזר להוריו, שעברו לר"ג, והתקבל לתיכון "רביר".

"לא ידעתי בדיוק מה אני מחפש בבית־הספר הזה, כי בקיבוץ הרביתי להשקיע את זמני בתחביבים שלי, משסעברתי לכפר־הירוק'. [illegible] החל להופיע בערבי שירה ובידור עם מיקי קם, שהיה : תלמידה במחזור מתחתיו, ואיתן מסורי במחזור בוגר ממנו. בערבים למד קאראטה.

מחליף ליגאל בשן

לפני שהתגייס לצה"ל עבר מבחן ללהקת פיקוד צפון. אמור היה לשמש מחליף ליגאל בשן שהשתחרר אז. כן נבחן לצוות הווי תותחנים. אלא שמחמת פרופיל גבוה וחגורה שחורה בקאראטה, נאלץ לשרת כמדריך כושר קרבי ביחידה מובחרת.

אחרי שחרורו מהצבא, למרות שלא היתה לו הסמכה לכך, עבר כמורה לחינוך גופני בשכונת התקווה וברמת־ישראל, ויצר כימיה ניפלאה עם הילדים. אחרי שנה, "נגמר לו הסוס" בעיסוק הזה. הרגיש שמחמיץ משהו – וכך החל לעסוק באי[illegible] במכבי ת"א יחד עם שלמה ניאזוב וחיים [illegible]. לפרנסתו עבר בחברת אבטחה. הוצמד כ[illegible] לאמנים אורחים שהגיעו לארץ, ביניהם [illegible] סטיוארט, אלטון ג'ון, חוליו איגלסיאס, [illegible] סטרייסנד. גם שמר על "הגדולים" המקומיים [illegible] שומר אישי־פרטי של דודו טופז ב"[illegible] הצ'חצ'חים" ושמר על צביקה פיק בימי הווה [illegible] באחד ממועדוני הלילה, שבהם הופיע פיק, [illegible] עליו שיכור. ירון, "כעדינות", החזיק [illegible] שהמשטרה הגיעה. את המיומנות הרבה שלו [illegible] וכקאראטה לא נדרש להפעיל במצבים הללו, [illegible] כוחו הרב.

אצל גדולי הקרטיסטים

אפשטיין גם יצא לחו"ל כמאבטח אחמ"ים. [illegible] הפנוי, נהג למצוא את מרכזי האימון בקאר[illegible] והתאמן עם גדולי הקארטיסטים בעולם. [illegible] למד אצל רומניק ואלרה, אלוף אירופה לשעבר, ובארה"ב התאמן עם ביל וולאס, אלוף עולם לשעבר.

ב־1977, היה הספורטאי הראשון שיצג את ישראל במצרים, לאחר הסכם השלום – כשיצא להשתתף שם בתחרות "מר עולם", שנערכה באמפיתאטרון של "גיזה" בקהיר. לרוע מזלו, [illegible] שם בהרעלת קיבה, אחר ששתה לתומו [illegible] המקומיים. נתקע בבית־מלון, ועקב אחרי התחרות ממיטת חוליו.

ירון, אב לשלושה – כפיר בן 7, מושיק 5 [illegible] שמונה חודשים – סיים לא מכבר כחניך [illegible] בקורס לקרייני רדיו וטלוויזיה. הוצע לו, לדבריו, להגיש את התכנית הפופולארית "שירים ושערים", אך השיב בשלילה. "אני לא כל כך אוהב כדורגל", התנצל.

הכשרון הטמון בו בשירה עשה אותו זמר מבוקש. אילנה אביטל ואריאלה קריבושי, ביקשו שיצטרף אליהן כדי להופיע בקדם האירוויזיון. "לא הייתי מוכן להיות מספר 2 – ולכן ויתרתי", סיפר. למרות האהבה הגדולה לספורט, הוא אוהב את המוסיקה יותר ומתכוון להתפתח במיוחד בכיוון הזה. ■

